

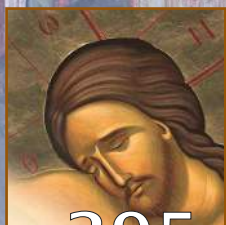
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

"· Ἰησοῦς Χριστός ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

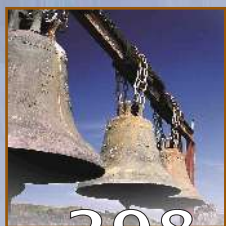
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 791, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2011

Περιεχόμενα

295

298

301

Γιά νά σωθοῦμε.....	291
Πάμε κατά... διαβόλου;.....	292
Τό τραγούδι τῆς ἀγάπης.....	295
Πρώτη Μυσταγωγική Κατήχηση (Α')	296
Ἐκπτώσεις σέ θέματα πίστεως	298
Ἑρωτήματα	301
Κράτει ὁ ἔχεις (ποίημα)	302
Συζητώντας τά γεγονότα	304
Εἴμαστε ἀκόμη ζωντανοί.....	306
Ὅψεις τοῦ χάους καί τοῦ ἀπείρου στήν καθημερινή ζωή (Α').....	308
Ἀπό τό σπίτι στό σχολεῖο	310
Αὐτό πού ἀντιλαλοῦνε τά βουνά	312
Τό λιομάζωμα (διήγημα)	313
Τούς ἀκούει κανεῖς;	316
Ἀπό τήν ἐπικοινωνία μαζί σας... ..	317
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος	318

306

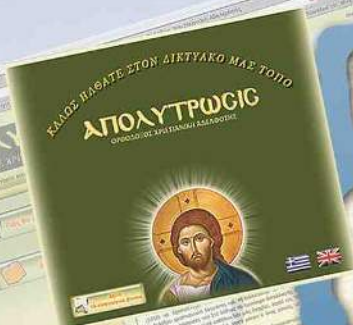

308

312

Γιά τήν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές
της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευ-
ματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νά
ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ἱστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

μήνα: **ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ**

Γιά νά σωθοῦμε

Μία σοφή καί πολυδοκιμασμένη προσωπικότητα, ὁ ἅγιος Γεννάδιος Σχολάριος, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (†17 Νοεμβρίου), μᾶς δίνει τό μήνυμα τοῦ μήνα. Εἶναι ὁ πρῶτος πατριάρχης μετὰ τήν ᾿Αλωση· ἀνέλαβε τήν πατριαρχία τό 1454. Ἐζησε, δηλαδή, σέ μία κρίσιμη καμπή τῆς ἱστορίας. Εἶδε τόν μαρασμό καί τήν ὑποδούλωση τῆς ἑνδοξης Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Βίωσε προσωπικά τήν ἐμπει(υ)ρία τοῦ παπικοῦ κινδύνου καί παλληκαρία ἀναμετρήθηκε μαζί του. Ὡς ἐθνάρχης διέθεσε τίς δυνάμεις του γιά νά κρατήσῃ ὄρθιο ὅ,τι μπορούσε.

Εὐφυής, πολυδιαβασμένος καὶ ἰδιαίτερα χαριτωμένος ὁ ἅγιος Γεννάδιος γνώριζε ὅσο λίγοι τὴν ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ κατάστασι τῶν ἡμερῶν του. Αὐτό τοῦ ἔδωσε τὴν δυνατότητα νὰ ἀνιχνεύσει τίς αἰτίες τῶν πραγμάτων καὶ φωτισμένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο νὰ φθάσει σὲ πολύτιμες διαπιστώσεις. Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς περιέχονται στὴν «Εὐχή», τὴν ὁποία βρῆκε σὲ χειρόγραφο καὶ δημοσίευσε ὁ ἐπίσκοπος Πατρῶν Νικηφόρος Καλογεράς (Εὐθ. Ζιγαβηνοῦ, Ὑπόμνημα εἰς τὰς ἰδ' Ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου, Πρόλογος, σελ. 96-101).

Μέ γλῶσσα βιβλική, σάν ἄλλος Ἱερεμίας, ὁ ἅγιος ἱεράρχης θρηνεῖ στά ἐρείπια τῆς Πόλεως. Θυμᾶται πῶς πολλές φορές ὁ Κύριος ἔσωσε τόν πιστό λαό του. Ἀλλά τώρα, Κύριε, λέγει, «έντελῶς μᾶς ἐγκατέλειψες καί μᾶς καταντρόπιασες. Μᾶς ταπεινώσες μπροστά

σά μάτια αὐτῶν πού μᾶς μισοῦν... Κατανήσαμε περίγελως ὄχι μόνο γιά τούς γείτονες ἀλλά γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους... Γιατί, Κύριε, τά ἐπέτρεψες αὐτά σέ μᾶς; Ἀλλά τό ξέρουμε καλά καί τό ὁμολογοῦμε ὅτι σέ παραπικράναμε μέ τά χεῖλη μας καί ψεύτικη ἦταν ἡ γλῶσσα μας καί ἡ καρδιά μας δέν ἦταν εἰλικρινής μαζί σου... Διεφθαρμένα καί βδελυρά τά ἔργα μας. Ξεφύγαμε ἀπό τόν δρόμο σου καί ἐξαχρειώθηκαμε... Ἀποστραφήκαμε τήν δικαιοσύνη... Οἱ ποιμένες ἀπατούσαμε τόν λαό τοῦ Θεοῦ... Οἱ ἄρχοντες ἀπειθούσαμε στούς νόμους σου, συνεταῖροι κλεπτῶν, ἀγαπούσαμε τήν δωροδοκία, ἐπιδιώκαμε τό ἀνταπόδομα... Μᾶς δίδασκες καί δέν θέλαμε νά καταλάβουμε γιά νά διορθωθοῦμε. Μᾶς παρήγγελλες νά μετανοήσουμε καί δέν προσέχαμε, οὔτε πολιτευομασταν κατά τίς ἐντολές σου... Ὁμολογοῦμε ὅτι σέ προκαλέσαμε νά μπουχτίσεις ἀπό μᾶς...».

Ἔχει μία ξεχωριστή ἐπικαιρότητα ἡ προσευχή αὐτὴ τοῦ ἁγίου Γενναδίου στὴν ἐποχὴ μας, ὅπου βλέπουμε τὴν πατρίδα μας ἐτοιμόρροπη. Μακάρι νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ τὰ περασμένα! Νὰ μετανοήσουμε, ἄρχοντες καὶ λαός, γιὰ νὰ μᾶς ἐλεήσει ὁ Θεός. Αὐτό τό μήνυμα ἀπευθύνει στοὺς σύγχρονους Ἕλληνες ὁ ἅγιος Γεννάδιος ὁ Σχολάριος καὶ πρεσβεύει νὰ τό ἐγκολπωθοῦμε, γιὰ νὰ σωθοῦμε σὲ ἐπίπεδο πνευματικό, ἀτομικό ἀλλὰ καὶ ἐθνικό.

Ἀγγελιοφόρος

Πᾶμε κατά... διαβόλου;

Ἐκεῖνος
πού ἀδιάντροπα
καί ἱταμώτατα
διατυπώνει
τὴν πρόθεσή του
νά συνεργασθεῖ
μέ τόν διάβολο,
στήν πραγματικότητα
ἔχει ἤδη ἐνδώσει
σ' αὐτή τὴν ἀνόσια
συνεργασία.

Μέσα στό γενικό κλίμα τῆς ἀπαξίωσης πού μᾶς κατακλύζει καί στό ἄγχος τῆς διάσωσης ἀπό τό χρέος πού μᾶς πνίγει, συνηθίσαμε τόσο πολύ νά ἀκοῦμε καί νά βλέπουμε ἑκτροπα, ὥστε φοβοῦμαι πῶς ἔχουμε πέσει σέ ἓνα εἶδος πνευματικοῦ μιθριδατισμοῦ. Πάθαμε σάν ἐκεῖνον τόν παροιμιώδη Μιθριδάτη, πού λίγο-λίγο εἶχε συνηθίσει στήν χρήση δηλητηρίου καί τελικά δέν ἐνίωθε τό φάρμακι. Ἔτσι ἴσως ἐξηγεῖται πῶς ἓνα πρόσωπο καί μάλιστα ἐπίσημο, συγκεκριμένα ἡ κ. ὑπουργός «παιδείας, διά βίου μάθησης καί θρησκευμάτων», εἶχε τό θράσος νά δηλώσει σέ ἐκπομπή τῆς NET ἐπὶ λέξει: «Γιά νά σωθεῖ ἡ χώρα, ἐγώ θά συνεργασθῶ καί μέ τόν διάβολο». Μποροῦμε, λοιπόν, νά κοιμόμαστε ἡσυχοί. Ἡ κ. ὑπουργός μέ τόν πολυμήχανο συνεργάτη της σίγουρα θά μᾶς... σώσει! Ἀλλά τέτοιου εἶδους σωτηρία στήν πραγματικότητα εἶναι ὀλέθρια καταστροφή καί ἐνταφιασμός τῆς χώρας.

Δέν γνωρίζει, ἄραγε, ἡ πολυπράγμων ὑπουργός -λόγῳ καί Λέσχης Μπίλντενμπεργκ- πόσο ἀσεβής καί βδελυρή εἶναι ἡ συνεργασία μέ τόν μισόκαλο διάβολο σέ κάθε ἐπίπεδο, ἀφοῦ ἔργο τοῦ διαβόλου εἶναι ἡ διαφθορά καί φθορά, ἡ ὀλοκληρωτική καταστροφή τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Δέν ἔτυχε ποτέ νά μελετήσῃ πῶς ἀπό μία τέτοια συνεργασία τῆς πρώτης γυναίκας, τῆς Εὕας, μέ τόν πονηρό ὄφι (= σατανᾶ) ξεκίνησε ἡ ὅλη κακοδαιμονία μας; Καί τό τραγικό εἶναι ὅτι ὅπως ἡ Εὕα παρέσυρε τόν Ἀδάμ στήν συνεργασία καί στόν ὀλεθρο πού ἀκολούθησε, ἔτσι καί ἡ κ. ὑπουργός, μέ τὴν πρόφαση ὅτι θά σώσει τὴν Ἑλλάδα, παρασύρει καί παραπλανᾷ ὅλους ἐκείνους πού τὴν στηρίζουν. Κανείς δέν ἀντιλαμβάνει

νεται ότι μέ τήν ἐπιδιωκόμενη καί προγραμματιζόμενη συνεργασία ἡ ἐν λόγω ὑπουργός δέν πρόκειται νά γίνει ὁ σωτήρας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως φαντάζεται, ἀλλά καί ἡ ἴδια «θά φάει τά μοῦτρα της» καί ἡ χώρα θά ὀδηγηθεῖ στόν ἐξολοθρεμό;

Ἀκόμη καί ἂν ἡ διαβόητη δήλωση τῆς ὑπουργοῦ ἦρθε στά χεῖλη της σάν σχῆμα λόγου, δέν θά ἔπρεπε νά τήν ξεστομίσει. Μιά χριστιανή ὀρθόδοξη -νομίζω ὅτι διατηρεῖ αὐτή τήν ιδιότητά της, ἢ ὄχι;- πού μέ τό βάπτισμά της δήλωσε ὅτι «ἀποτάσσομαι τῷ σατανᾷ καί συντάσσομαι τῷ Χριστῷ», δέν μπορεῖ νά ἔχει, προγραμματισμένα μάλιστα, καμία συνεργασία μέ τόν σατανᾷ. Διότι αὐτή ἡ συνεργασία τήν ξεβαφίζει, τήν παραδίδει στήν ἐνέργεια τοῦ σατανᾷ.

Ἐκεῖνος πού ἀδιάντροπα καί ἰταμώτατα διατυπώνει τήν πρόθεσή του νά συνεργασθεῖ μέ τόν διάβολο, στήν πραγματικότητα ἔχει ἤδη ἐνδώσει σ' αὐτή τήν ἀνόσια συνεργασία. Μήπως αὐτό συμβαίνει καί στήν προκειμένη περίπτωση καί γι' αὐτό βλέπουμε τήν χώρα μας νά πηγαίνει κατά διαβόλου; Τί ἄλλο νά σκεφθεῖ κανεῖς ὅταν ἀρχίζουμε τήν σχολική χρονιά μέ τέτοιο κομφούζιο στό χῶρο τοῦ σχολείου, μέ ἀλόγιστο περίσσειμα ἢ ἔλλειμμα διδακτικοῦ προσωπικοῦ, χωρίς βιβλία -καί μπήκαμε ἤδη στόν Νοέμβριο! Ἀλλά καί γενικώτερα, ὁ σχεδόν ἀπροκάλυπτος πλέον ἀποχρωματισμός τῆς παιδείας ἀπό κάθε τι τό ἐθνικό καί

θρησκευτικό, τί ἄλλο παρά δάκτυλος τοῦ διαβόλου μπορεῖ νά εἶναι; Νά ἀναφέρω ἀκόμη ἐπιγραμματικά, τήν συρρίκνωση τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, τήν ὑποβάθμιση τῆς πρωινῆς προσευχῆς καί τοῦ σχολικοῦ ἐκκλησιασμοῦ, τήν ἀδιαφορία γιά τήν ἔπαρση τῆς σημαίας, τήν ἀνεπίτρεπτη χαλάρωση τῆς σχολικῆς πειθαρχίας μήν τύχει καί τραυματίσουμε ψυχολογικά τά παιδιά μας, γιά νά τά «χαιρόμαστε» ἔπειτα δράστες στίς καταλήψεις νά καταστρέφουν μανιακά τήν δημόσια περιουσία καί ἔντρομοι νά παρακολουθοῦμε τήν ἐξάπλωση τῆς βίας, τοῦ εἰτζ καί τῶν ναρκωτικῶν, τῆς αὐτοκτονίας, τῶν δολοφονικῶν ἐπιθέσεων, ἀκόμη καί τοῦ σατανισμοῦ.

Θυμᾶμαι μία βιντεοκασέτα πού εἶχα δεῖ πρὶν χρόνια, φιλοξενούμενος σέ κάποια οἰκογένεια ὁμογενῶν στήν Αὐστραλία. Ἐκεῖ, νέοι ἑξαλλοι καί ἀλλόφρονες, σέ οἰκτρή κατάσταση ξεφώνιζαν, κυριολεκτικά οὕρλιαζαν, συνθήματα ἀνατριχιαστικά, ὅπως: «μισοῦμε τόν παράδεισο», «ἡ κόλαση μᾶς ἀρέσει», «φύγε, Χριστέ, ἀπ' τήν ζωή μας, σέ μισοῦμε», «ἐσένα θέλουμε, σατανᾷ, εἶσαι ὁ ἀρχηγός μας», «ζήτω ὁ σατανᾶς»! Καί σκέφτομαι, σέ τόσους ἐκπαιδευτικούς καί νέους, μαθητές καί φοιτητές, πῶς θά λειτουργεῖ τό παράδειγμα τῆς ἐπικεφαλῆς τους συνεργάτιδος τοῦ διαβόλου; Ὁ Θεός νά βάλει τό χέρι του!

Ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος συν-

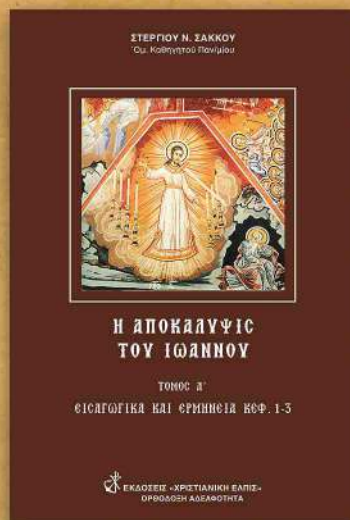
άντησε στήν Πάφο τόν Ἑλύμα τόν μάγο, δηλωμένο συνεργάτη τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος ἤθελε νά «διαστρέψει ἀπό τῆς πίστεως» καί νά κρατήσει στό σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρίας τόν ἀνθύπατο Σέργιο, τόν ἀποκάλεσε «υἱό διαβόλου καί ἐχθρό πάσης δικαιοσύνης» κι ἀμέσως μετά ὁ Ἑλύμας τυφλώθηκε (βλ. Πρξ 13,6-12). Εὐχομαι νά μήν συμβεῖ τό ἴδιο στήν σύγχρονή μας ἐπίδοξη συνεργάτιδα τοῦ διαβόλου, στήν ἀρμοδιότητα τῆς ὁποίας, σημειωτέον, ὑπάγεται καί ἡ Ἐκκλησία, σύμφωνα μέ τόν θεσμό τῆς «νόμῳ κρατούσης πολιτείας». Δηλαδή, ἂν ἡ κορυφή τοῦ ὑπουργείου συνεργάζεται μέ τόν διάβολο, ἡ σεπτή Ἱεραρχία, ὁ κληρικός καί ὁ πιστός λαός θά ὑφίστανται τίς κρατικές ἀποφάσεις πού ἐκεῖνος ὑποβάλλει; Μή γένοιο!

Ὁ μέγας ὑπουργός καί χορηγός τῆς αἰώνιας σωτηρίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν τοῦ πρότεινε συνεργασία ὁ σατανᾶς μέ τήν ὑπόσχεση ὅτι θά τοῦ δώσει ὅλα τοῦ κόσμου τά βασίλεια, ἀπήντησε «ὑπάγε ὀπίσω μου, σατανᾶ». Σ' ἐκεῖνον ἀποθέτουμε τήν ἐλπίδα μας. Ἄς μή μᾶς συνερίζεται γιά τήν τόση ἀναίδεια καί ἀφροσύνη κι ἄς μακροθυμήσει γιά μᾶς. Νά δώσει μετάνοια στήν ὑπουργό καί σέ ὅλους μας καί νά μᾶς ἐλεήσει. Νά ἐμποδίσει καί νά ἐξουδετερώσει κάθε ἐπήρεια τοῦ σατανᾶ καί κάθε δική μας συνεργασία μαζί του.

Στέργιος Ν. Σάκκος

Στήν ἀγωνία
καί τήν ἀνασφάλεια τῶν καιρῶν,
τό μοναδικό προφητικό βιβλίο
τῆς Καινῆς Διαθήκης
«Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου»

- δίνει θεόπνευστες ἀπαντήσεις
- ἀνοίγει προοπτικές ἐλπίδας.

Χρήσιμο βοήθημα γιά τή μελέτη καί τήν κατανόησή του τό νέο βιβλίο τοῦ ὁμοτ. καθηγητῆ Πανεπιστημίου Σπ. Ν. Σάκκου «Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου».

Ὁ Α' τόμος περιέχει

- ἐκτεταμένη, κατατοπιστική εἰσαγωγή σέ ὅλο τό βιβλίο
- ἐρμηνεία τῶν **τριῶν πρώτων κεφαλαίων** βασισμένη στή σοφία τῶν Πατέρων καί στή νεότερη ἔρευνα.

Ζητήστε το
στό Βιβλιοπωλεῖο μας

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Τό τραγούδι τῆς ἀγάπης

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πού τή μνήμη του τιμοῦμε στίς 13 Νοεμβρίου, στή μαρτυρική πορεία τῆς ζωῆς του, μέσα ἀπό τήν ἄσκησι, τούς ἀγῶνες, τό μαρτύριο γιά τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία του, γεύτηκε τό ἀμείωτο, ἀμετάτρεπτο, ἀνεξάντλητο μεγαλεῖο τῆς θεϊκῆς ἀγάπης καί τό τραγούδησε μέ τόν δικό του ζωντανό, χειμαρρώδη λόγο. Δύο ἀποσπάσματα ἀπό τά ἔργα του ἀρκοῦν γιά νά ἡχήσει σάν ἀντιφωνικό τραγούδι καί στή δική μας καρδιά ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Στό πρῶτο ὁ ἅγιος πατέρας ἀπαριθμεῖ τά βήματα αὐτῆς τῆς ἀγάπης στήν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου:

«ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τῷ οὐρανῷ συνῆψε τήν γῆν·
ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τόν ἄνθρωπον ἐπὶ τόν θρόνον τόν βασιλικόν ἐκάθισεν·
ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τόν Θεόν ἔδειξεν ἐπὶ τῆς γῆς·
ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τόν Δεσπότην δοῦλον ἐποίησεν·
ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὑπέρ τῶν ἐχθρῶν τόν Ἀγαπητόν,
ὑπέρ τῶν μισούντων τόν Υἱόν,
ὑπέρ τῶν δούλων τόν Δεσπότην,
ὑπέρ τῶν ἀνθρώπων τόν Θεόν,
ὑπέρ οἰκετῶν τόν ἐλευθέρον ἐκδοθῆναι ἐποίησε» (Εἰς Ἐφεσίους 9,4· ΕΠΕ 20,664).

Στό δεύτερο ἀπόσπασμα τολμᾷ ὁ χρυσορρήμων πατέρας νά παραδώσει τό λόγο στόν ἴδιο τόν Ἰησοῦ Χριστό γιά νά ἐκφράσει μέ ἄφθαστη τρυφερότητα τήν ἀγάπη του γιά τόν ἄνθρωπο:

«Εγώ πατήρ, ἐγώ ἀδελφός, ἐγώ νυμφίος, ἐγώ οἰκία, ἐγώ τροφή, ἐγώ ἱμάτιον, ἐγώ ῥίζα, ἐγώ θεμέλιος, πᾶν ὅπερ ἂν θέλῃς ἐγώ· μηδενός ἐν χρεῖα καταστῆς(=τίποτε νά μή σοῦ λείψει).

Ἐγώ καί δουλεύσω· ἦλθον γάρ διακονῆσαι, οὐ διακονηθῆναι.

Ἐγώ καί φίλος καί μέλος καί κεφαλὴ καί ἀδελφός καί ἀδελφή καί μήτηρ, πάντα ἐγώ· μόνον οἰκείως ἔχε πρὸς ἐμέ(=μόνο νά μ' ἔχεις δικό σου).

Ἐγώ πένης διὰ σέ· καί ἀλήτης(=περιπλανώμενος) διὰ σέ· ἐπὶ σταυροῦ διὰ σέ, ἐπὶ τάφου διὰ σέ· ἄνω(=στόν οὐρανόν) ὑπέρ σοῦ ἐντυγχάνω(=παρακαλῶ) τῷ Πατρί, κάτω(=στή γῇ) ὑπέρ σοῦ πρεσβευτὴς παραγένονα(=ἔχω ἔλθει) παρά τοῦ Πατρός.

Πάντα μοι σύ, καί ἀδελφός καί συγκληρονόμος καί φίλος καί μέλος.

Τί πλέον θέλεις;» (Εἰς Ματθαῖον 76,5· ΕΠΕ 12,34).

ΠΡΩΤΗ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΗ

(Α')

Ὁ ἅγιος Κύριλλος ἔδιδε μεγάλη βαρύτητα στό νά μνηθοῦν οἱ Φωτιζόμενοι στή σημασία καί τό νόημα τοῦ Βαπτίσματος. Γιά τό σκοπό αὐτό ἀφιέρωσε τρεῖς Κατήχσεις, ὅπως ἤδη ἔχει ἀναφερθεῖ στό εἰσαγωγικό μας ἄρθρο, μία πρό τοῦ Βαπτίσματος (τήν τρίτη) καί δύο μετὰ ἀπό αὐτό. Στήν πρό τοῦ Βαπτίσματος Κατήχηση ἀσχολεῖται μέ τή θεωρία τοῦ Μυστηρίου, ἀφήνοντας γιά

Μυστηρίου. Αὐτό συνέβη ἀφ'

ἐνός διότι δέν ἐπιτρεπόταν νά ἀποκαλυφθοῦν τά τοῦ Μυστηρίου σέ ἀβάπτιστους καί ἀφ' ἑτέρου διότι, ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἅγιος, μετά τό Βάπτισμα ὁ πιστός «διά τῆς βαπτισματικῆς χάριτος» καθίσταται δεκτικότερος τῶν θείων ἀληθειῶν.

Ὅπως σημειώνεται στό τέλος τῆς ἐν λόγῳ Κατήχησης, ὅσα θά ἀκολουθήσουν τελοῦνται «ἐν τῷ ἑξωτερῷ οἴκῳ». Ὁ βαπτιστήριος οἶκος ἦταν συνήθως ἀνεξάρτητο οἰκοδόμημα ἀπό τό ναό. Ἡ ἀπόταξη τοῦ σατανᾶ γινόταν στόν προθάλαμο τοῦ βαπτιστηρίου, ἐνῶ στό ἐσωτερικό τμήμα, στά «ἅγια τῶν ἁγίων» ὅπως τό ἀποκαλεῖ ὁ ἅγιος Κύριλλος, ἐλάμβανε χώρα ἡ θυσία τοῦ «παλαιοῦ ἀνθρώπου», μέσα στήν ἁγία κολυμβήθρα.

Ἀρχίζοντας τήν Κατήχηση, μετά τό Βάπτισμα, ὁ ἅγιος Κύριλλος ἐκφράζει τόν διακαῆ πόθο πού ἀνέκαθεν τόν διακατεῖχε νά μιλήσει στούς νεοφώτιστους ἀδελφούς γιά τά «ἐπουράνια» καί «πνευματικά» μυστήρια. Σημειώνει ὅμως ὅτι περίμενε τήν καταλληλότερη στιγμή, μετά τή βάπτισή τους δηλαδή, διότι μόνον τότε θά ἦταν «εὐπροσαγωγότεροι», δεκτικότεροι, τῶν θείων ἀληθειῶν, ἔχοντας λάβει τή βαπτισματική χάρη. Καλεῖ ὁ ἅγιος τούς νεοφωτίστους νά τούς χειραγωγήσει στόν «φωτεινότερον καί εὐωδέστερον λειμῶνα τοῦδε τοῦ παραδείσου», στό λειμῶνα τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος, τῆς «ἀρχῆς τῆς ζωῆς», ὅπως χαρακτηριστικά ἀποκαλεῖ τό Μυστήριον.

«Μπήκατε», λέει ὁ ἅγιος, «στόν προθάλαμο τοῦ βαπτιστηρίου καί ἔκει στρεφόμενοι πρός τή δύση σᾶς ζήτησαν νά ἀπλώσετε τό χέρι σας καί νά ἐκφράσετε τήν ἀποστροφή σας στόν σατανᾶ, σάν νά ἦταν ὁ ἴδιος παρών».

Προτύπωση τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἡ θαυμαστή διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Κύριλλος, ἀπό τό λαό τοῦ Θεοῦ, τόν Ἰσραήλ. Πιό συγκεκριμένα, ὁ Μωσῆς, πού ὁδήγησε τό λαό ἀπό τή δουλεία στήν ἐλευθερία, ἀποτελεῖ προτύπωση τοῦ Χριστοῦ, πού ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο ἀπό τή δουλεία τῆς ἁμαρτίας στήν ἐλευθερία. Τό αἷμα τοῦ ἀρνιοῦ ἔδιωχνε τότε τόν ὀλοθρευτή ἄγγελο, τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, «τοῦ ἀμώμου Ἀμνοῦ», καθίσταται τώρα «δαίμωνων φυγαδευτήριον». Τότε ὁ Φαραὼ κατεδίωξε τό λαό μέχρι τή θάλασσα καί τώρα ὁ δαίμων «ὁ ἀναίσχυντος καί ἀρχέκακος» ἀκολουθεῖ τόν προσερχόμενο στό

Μυστήριο μέχρι «τά σωτήρια νάματα» καί, ὅπως ἐκεῖνος καταποντίστηκε στά νερά τῆς Ἑρυθρᾶς θαλάσσης ἔτσι καί αὐτός, ὁ διάβολος, «ἀφανίζεται» στά σωτήρια νάματα τοῦ ἱεροῦ Βαπτίσματος.

«Στραφήκατε πρὸς τή δύση», συνεχίζει ὁ ἅγιος, «διότι ἡ δύση εἶναι ὁ τόπος ἀπ' ὅπου ξεκινᾷ τό ὑλικό σκοτάδι καί συμβολίζει τόν διάβολο ὁ ὁποῖος “σκότος τυγχάνων ἐν σκότει ἔχει καί τό κράτος”».

Ἡ ἀπόταξη αὐτῆ τοῦ σατανᾶ συνεπάγεται τή διάρρηξη τῆς διαθήκης πού ἔκανε ὁ ἄνθρωπος μέ τόν διάβολο, ὅταν παρέβη τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, καί τή σύναψη μιᾶς νέας διαθήκης μέ τόν Χριστό. Ὁ ἄνθρωπος μάλιστα πού ἀποτάσσεται τά τοῦ σατανᾶ δέν ἔχει πλέον νά φοβηθεῖ τίποτα ἀπό τόν «πάσης κακίας δημιουργό καί συνεργό», διότι ὁ σατανᾶς ἔχει ἡττηθεῖ κατά κράτος μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Ἀλλωστε αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀπόφαση τοῦ ἀνθρώπου νά ζήσει πλέον τόν «δεύτερο βίο», δηλώνει καί ἡ στροφή πρὸς τήν ἀνατολή, ἐκεῖ πού εἶχε φυτέψει ὁ Θεός τόν κῆπο τῆς Ἑδέμ. Ὁ κῆπος τῆς Ἑδέμ ἀπό τόπος παρακοῆς γίνεται διά τοῦ Βαπτίσματος τόπος ἐπιστροφῆς καί ἀρχή μιᾶς νέας ζωῆς, ἐνός «δευτέρου βίου».

*Δέσποινα Καλογεράκη
Δρ. Θεολογίας*

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΕΚΚΛΗΣΗ

Ἀγαπητοί συνδρομητές, γνωρίζετε τήν προσπάθεια τῆς διευθύνσεως τοῦ περιοδικοῦ νά διατηρήσουμε ὅλα αὐτά τά χρόνια τήν ἐτήσια συνδρομή τοῦ περιοδικοῦ μας στήν πιά χαμηλή τιμή -κάτω τοῦ κόστους-, γιά νά μπαίνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί στό πιά φτωχό σπιτικό.

Ἀπό τόν Ἰούλιο 2011 ὅμως μέ νέους νόμους τά ταχυδρομικά ἔξοδα ἔχουν τετραπλασιαστεῖ καί αὐτό δυσκολεύει τή διακίνησή του ἀκόμη περισσό-τερο.

Ἐντούτοις, στηριζόμενοι στήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ πού τόσα χρόνια ἐμφανῶς μᾶς στηρίζει, ἀλλά καί στή δική σας συνέπεια καί φιλοτιμία πού σέ κάθε ἐκκλησίᾳ μας ἔχει ἀνταποκριθεῖ γενναϊώδωρα

ΔΕΝ ΘΑ ΑΥΞΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ.

Παρακαλοῦμε θερμά ὅσους χρωστοῦν κάποια ἔτη (ἡ ἡμερομηνία λήξης τῆς συνδρομῆς βρίσκεται στήν ἐτικέτα τοῦ φακέλου) νά φροντίσουν τό συντομότερο γιά τήν ἐξόφλησή τους.

Πιστεύουμε ὅτι πολλοί ἀδελφοί, ἐμπνεόμενοι ἀπό τό λόγο τοῦ Θεοῦ πού μᾶς παραγγέλλει «ὁμῆς οἱ δυνατοί τά ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστά-ζειν», μέ τή δική τους γενναία προσφορά θά καλύ-ψουν τήν ἀνάγκη.

Τή συνδρομή σας καί ὅποιαδήποτε ἐνίσχυση ἢ συνεισφορά γιά τήν ἀπρόσκοπτη κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ καί τή διάδοση τοῦ θείου λόγου μπο-ρεῖτε νά τήν καταθέτετε:

- * στά Γραφεῖα μας ΠΕΛΟΠΟΣ 7, Θεσσαλονίκη
- * στό Βιβλιοπωλεῖο «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
- * στό λογαριασμό 074 01 011532 20 τῆς
ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ:
IBAN GR 73 0432 3240
0007 4010 1153 220 ATE-Bank
SWIFT or BIC code: ABGRGRAA

ΠΡΟΣΟΧΗ: Συνδρομή Κύπρου 20€.

Ἑκπτώσεις σέ θέματα πίστεως

Οἱ ἄνθρωποι ρέπουν διαχρονικά πρὸς τὴν παραχάραξη τῆς «ἅπαξ παραδοθείσης πίστεως». Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ροπῆς εἶναι ἡ ἀναστάτωση τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τίς ποικιλόμορφες αἱρέσεις. Καὶ οἱ μὲν αἱρέσεις τῶν πρώτων αἰώνων στό χωρὸ τῆς Ἀνατολῆς, ἀφοῦ ἀναστάτωσαν ἐπὶ μακρόν τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἔπαψαν νά ὑφίστανται ἢ διαθέτουν σήμερα μικρό ἀριθμό ὁπαδῶν σέ χώρες δοκιμαζόμενες ἀπὸ τὴν ἰσλαμική πλημμυρίδα. Οἱ αἱρέσεις ὅμως πού ἐμφανίστηκαν ἀργότερα στή Δύση παγιώθηκαν καὶ ὄχι ἀπλᾶ ἐπηρέασαν τὴν ἱστορική πορεία τῶν λαῶν ἀλλὰ καὶ τίς κοινωνικοπολιτικές ἐξελίξεις στίς δυτικές χώρες. Ἐννοοῦμε τόν Παπισμό, πού προηγήθηκε, καὶ τὴ Διαμαρτύρηση, πού ἀκολούθησε ὡς ἀντίδραση στόν πρώτο.

Σέ ἀντίθεση μέ τό χωρὸ τῶν αἱρέσεων, στήν Ἐκκλησία διατηρήθηκε σταθερή καὶ ἀναλλοίωτη ἡ Ἱερὴ Παράδοση στήν πάροδο τῶν αἰώνων. Κι ὅταν ἀναφερόμαστε στήν Ἱερὴ Παράδοση δέν ἐννοοῦμε ἀνθρώπινες θέσεις καὶ ἔθιμα, πού παραδίδονται ἀπὸ γενεὰ σέ γενεὰ, ἀλλὰ τὴν «παρακαταθήκη», πού παρέδωσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός στοὺς Ἀποστόλους καὶ ἐκεῖνοι μέ τὴ σειρά τους στοὺς διαδόχους τους μέχρι καὶ σήμερα. Ἡ Ἱερὴ Παράδοση σέ τελικὴ ἀνάλυση εἶναι ἡ «πᾶσα ἀλήθεια», πού ταυτίζεται μέ τόν Χριστό («ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια»). Ἡ Ἱερὴ Παράδοση ἔχει σχέση μέ τὴν ὀριοθέτηση τῆς ὀρθῆς πίστεως, τὴ διαφύλαξη καὶ τὴν ἐρμηνεία τῶν ἁγίων Γραφῶν, τὴν ἀποτύπωση τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ ἥθους καὶ τὴ διατήρηση τῆς «ἐν πνεύματι

καί ἀληθεία» λατρείας τοῦ Θεοῦ· ἔχει τελικό σκοπό τήν κάθαρση, τό φωτισμό καί τή θέωση τοῦ ἀνθρώπου.

Αὕτῃ ἡ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας βοήθησε τοὺς πιστοὺς νά ἀποφύγουν σφάλματα, τὰ ὁποῖα βαρύνουν τρομακτικά τοὺς χριστιανούς τῆς Δύσης.

Χαρακτηριστικά γνωρίσματα τοῦ Παπισμοῦ εἶναι ἡ ἀνύψωση τοῦ πάπα σέ κατεξοχήν ἀντιπρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καί τό πνεῦμα τῆς ἀπολυταρχίας, τό ὁποῖο ἡ παπική αὐλή ἐπέβαλε κατὰ τόν εὐρωπαϊκὸ Μεσαίωνα μέ συνέπεια νά γραφοῦν οἱ μελανότατες σελίδες τῆς «Ἱερᾶς Ἐξετάσεως». Ἐκεῖ τό «Κανονικὸ δίκαιο» ἀπολυτοποιήθηκε καί ἡ «Οἰκονομία» τῆς Ἐκκλησίας ἀφανίστηκε, γιὰ νά ἐπικρατήσῃ ἓνας «ἄκαμπτos ἠθικός κῶδιξ», ὅπως ἐπιτυχημένα ἔγραψε φημισμένος ὑλιστής κατὰ τόν 20ό αἰῶνα. Στὴν Ἐκκλησία τό πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, τό ὁποῖο εἶναι διάχυτο στό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, παρέμεινε ἀλώβητο χάρις στό συνοδικό σύστημα διοίκησης καί στίς ἐρμηνεῖς τῶν θεοφύρων Πατέρων τῆς. Δέν ἰσχυρίζομαστε ὅτι δέν ὑπῆρξαν καί στήν Ἐκκλησία πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἀστόχησαν, λόγῳ ἀδυναμιῶν.

Γιὰ τίς ἀστοχίες αὐτές ἡ Ἐκκλησία οὐδεμία εὐθύνη φέρει, καθὼς ποτέ στήν ἱστορία τῆς δέν θεσμοθέτησε ἐκτροπές ἀπὸ τό πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

Τό θρησκευτικὸ κίνημα τῶν Διαμαρτυρομένων ἦταν ἡ ἀναπόφευκτη ἀντίδραση στό ἀπολυταρχικὸ πνεῦμα τοῦ Παπισμοῦ. Ἀγνοώντας ὅμως οἱ

πρωτεργάτες τοῦ κινήματος τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἐξετράπησαν σέ προσωπικές ἐρμηνεῖς τῶν πάντων. Ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ πολυδιάσπαση τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου καί ἡ ἀλλοτρίωση ἀκόμη καί σέ κεφαλαιώδη θέματα τῆς πίστεως. Μόνο στίς ΗΠΑ ἀριθμοῦνται περισσότερες ἀπὸ 23.000 προτεσταντικὲς παραφυάδες, στίς ὁποῖες προστίθενται διαρκῶς καί νέες. Οἱ προτεστάντες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀπεμπολήσει παντελῶς τήν ἀσκητικὴ θεώρηση τοῦ βίου, χαρακτηρίζονται ἀπὸ θλιβερὴ σύγχυση μεταξύ ἐλευθερίας καί ἀσυδοσίας.

Τὰ δύο αὐτὰ κακέκτυπα χριστιανικῶν ὁμολογιῶν ὁδήγησαν στὰ δύο κοινωνικοοικονομικά συστήματα πού ταλάνισαν τόν πλανήτη, τόν κομμουνισμό καί τόν καπιταλισμό, γιὰ νά «θριαμβεύσει» τελικὰ τό προτεσταντικὸ πρότυπο τῆς κοινωνικοοικονομικῆς ἀσυδοσίας, τό καπιταλιστικόν.

Εἶναι θλιβερό νά ἀκούγεται στίς ἡμέρες μας ἀπὸ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐμφανίζονται νά ἐκπροσωποῦν τήν ἀποκαλούμενη νεοπατερικὴ ἢ μεταπατερικὴ θεολογία, ὅτι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι διάχυτο τό πνεῦμα τῆς τρομοκράτησης τῶν πιστῶν καί ἐντονότατες οἱ ἀπαγορεύσεις καί οἱ τιμωρίες κατὰ τὰ βατικάνια πρότυπα. Καί θλιβερότερο ἀκόμη εἶναι τό ὅτι ἀποφεύγουν τήν ὅποια διάκριση τοῦ πνεύματος τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ παπισμοῦ, τόν ὁποῖο ἀποφεύγουν νά ὀνομάσουν αἵρεση συμπλέοντας μέ ὅσους, ἐπιχειροῦν νά συμβάλουν διὰ

τῶν οἰκουμενιστικῶν -συγκρητιστικῶν συνάξεων στήν ἐπίτευξη ψευδοένωσης τῶν «Ἐκκλησιῶν» στά πλαίσια τῆς «νέας τάξης πραγμάτων».

Στήν προσπάθεια νά πείσουν ὅτι ἐπανανακάλυψαν τό πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, ὀλισθαίνουν πρὸς τήν προτεσταντική ἐλευθεριότητα καταθέτοντας ἀντιπατερικό λόγο σέ κεφαλαιώδη θέματα, ὅπως τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ ἐνοχές ὡς ἀναπόφευκτη συνέπεια τῆς ἁμαρτίας. Μέσω τῶν καινοφανῶν καί ἀντιπατερικῶν αὐτῶν θέσεων ἐπιδιώκεται δῆθεν ἡ προσέγγιση πρὸς τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι ἀπέχουν στόν καιρό μας ἀπό τήν ἐκκλησιαστική ζωή. Ἀλλά τό πείραμα αὐτό τό ἐπιχείρησαν πρῶτοι οἱ προτεστάντες πρὶν ἀπὸ ἀρκετές δεκαετίες, καθὼς ἡ ἔλλειψη παραδόσεως σ' αὐτοὺς τό καθιστοῦσε κατὰ πολὺ πῖο εὐκολο στήν πραγματοποίησή του. Κατάφεραν γιὰ λίγο νά συγκεντρώσουν τοὺς νέους στοὺς ναοὺς τους μέ μουσικὲς καί τραγούδια. Ὑστερα ἀπὸ λίγα ἔτη ὅλα τελείωσαν. Σήμερα οἱ προτεστάντες σέ διάφορες χώρες πουλοῦν ναοὺς λόγω ἔλλειψης ἐκκλησιάσματος. Ἄν ὁ νέος δέν ἀκούει γιὰ τήν ἀσκητική τῆς ἀγάπης, δέν ἔχει λόγο νά προσέλθει σέ ναό.

Τό ἐκκλησιαστικὸ σῶμα ταλανίζεται στίς ἡμέρες μας ἀφ' ἐνός ἀπὸ τήν τάση τοῦ κλήρου νά υἱοθετήσῃ τό παπικὸ πνεῦμα τῆς ἀνελευθερίας καί ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τήν τάση τοῦ λαοῦ νά υἱοθετήσῃ προτεσταντικὲς θέσεις στὸ ὄνομα δῆθεν τῆς ἐλευθερίας. Καί τά δύο εἶναι ἀντιπατερικά, συνεπῶς ἀν-

τιορθόδοξα. Στό μέτρο πού δέν κατανοοῦμε ὅτι οἱ νέοι μας ταλανίζονται ἀπὸ τό προτεσταντικὸ πνεῦμα τοῦ καταναλωτισμοῦ καί, ἀπεναντίας, ἐπιδιώκουμε νά τοὺς προσεγγίσουμε προσφέροντας ἀφειδῶς καί μάλιστα δωρεάν συγχωροχάρτια, θά ἀποτυγχάνουμε οἰκτρά νά τοὺς προσεγγίσουμε. Οἱ νέοι ἀκόμη καί ἄγευστοι περὶ τά ἐκκλησιαστικά, κάνουν λόγο στίς «συνομιλίες» τους στὸ διαδίκτυο γιὰ τόν γέροντα Παῖσιο. Οἱ νέοι παρά τὴ λειψή ἕως ἀνύπαρκτη ἐκκλησιαστικὴ παιδεία ἀναζητοῦν ἀκόμη τό γνήσιο. Καί δέν εἶναι δυνατόν νά ἱκανοποιηθοῦν μέ τίς ἐκπτώσεις σέ καμιά περίπτωση. Τό πολὺ νά αὐτοδικαιωθοῦν, ὅσοι ἀντιπαθοῦν τήν Ἐκκλησία, γιὰ τήν ἀντιεκκλησιαστικὴ τους στάση.

Ἀρκετά ταλανιστήκαμε, κλῆρος καί λαός, ἀπὸ τήν Παλιγγενεσία ὡς σήμερα ἀπὸ τό πλῆθος τῶν δυτικῶν ἐπιρροῶν. Μήπως εἶναι εὐκαιρία τώρα, πού ὁ λαός μας δρέπει τοὺς πικροὺς καρπούς ἀπὸ τήν προσκόλλησιν τῶν κρατούντων στὴ Δύση μέ τήν ἀσθενῆ ἕως ἀνύπαρκτη ἀντίδραση τῆς διοικούσας Ἐκκλησίας στόν πολιτιστικὸ ἐκδυτικισμό μας, νά ἀρχίσουμε νά μιλοῦμε γιὰ τήν ἀσκητικὴ θεώρηση τοῦ βίου κατὰ τήν ἀγιοπατερικὴ παράδοση; Καί γνωρίζουμε ὅτι αὐτὴ δέν «χαϊδέυει αὐτιά», ἐπειδὴ διατήρησε ἀλώβητη τήν ἐν Χριστῷ ἀγάπη.

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ἑρωτήματα

Τά ἐρωτήματα γιά τό μέλλον ἔχουν ἤδη τεθεῖ. Θά ὑπάρχει νερό; Θά μᾶς χωράει ἡ γῆ; Θά κάνουμε ὑποθαλάσσιες ἢ πλωτές πόλεις; Θά ἔχουμε τεχνητή σκέψη;

Ἑρωτήματα ἔχουν ἤδη διατυπωθεῖ καί γιά τό τέλος τοῦ σύμπαντος. Πῶς θά τελειώσει τό σύμπαν; Ἡ ἀπάντηση σ' αὐτό πῆρε φέτος τό Nobel Φυσικῆς 2011. Τό σύμπαν τελειώνει ὄχι -ὅπως νομίζαμε- ἐπειδὴ συστέλλεται καί ἄρα κάποτε θά γίνει ἀπειροελάχιστο καί θά ἀφανιστεῖ. Τελειώνει, ἐπειδὴ διαστέλλεται καί ἄρα παγώνει, ἀφοῦ ἔτσι μεγαλώνει τό σκοτεινό του μέρος. Καί μάλιστα μέ ρυθμούς ἐπιταχυνόμενους.

Ὑπάρχει ὁμως Κάποιος πού δέν τόν ἀπασχολεῖ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, παρ' ὅλο πού τό σύμπαν εἶναι δικό Του ἢ καλύτερα ἀκριβῶς γι' αὐτό, ἐπειδὴ εἶναι δικό Του καί ἄρα ξέρεי ὅλα τά μυστικά του γιά τήν ἀρχή καί τό τέλος του. Αὐτό ἄφησε νά τό ψάχνουμε ἐμεῖς. Αὐτόν τόν ἀπασχολεῖ ἓνα μόνο ἐρώτημα κι αὐτό τό ἓνα ἐρώτημα προβάλλει σέ κάθε ἐποχή: Ὑποθέτω, ὅταν ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου θά ξαναρθεῖ, θά βρεῖ τήν πίστη ἐπὶ τῆς γῆς;

Δέν τόν ἀπασχολοῦν οἱ γαλαξίες, παρ' ὅλο πού Αὐτός τοὺς συντηρεῖ, ἀλλά μόνον ἡ γῆ καί συγκεκριμένα ἡ πίστη πάνω στή γῆ.

Τό ἐρώτημα εἶναι νευραλγικό, ἐναγώνιο καί ἀναπάντητο ἐκ τῶν προτέρων. Νευραλγικό, γιατί αὐτό θά καθορίσει καί ὅλα τ' ἄλλα. Ὑποθέτω, ἂν δέν ὑπάρχει ἡ πίστη, σίγουρα δέν θά ὑπάρχει καί νερό· θά τό ἔχουμε κάνει ὅλο πικρό. Ὁχι μόνο νερό, πολύ πιθανόν νά μήν ὑπάρχουν κἄν ἄνθρωποι. Ὑποθέτω, ἓνα τέτοιο σύμπαν, ἓνα τέτοιο κοσμημα σπάνιας ὁμορφιάς, μόνο, ἔρημο καί παγωμένο νά ταξιδεύει βιαστικά κατ' ἄλλους γιά τό τέλος, κατ' ἄλλους γιά τήν ἡμέρα τῆς ἀπολυτρώσεως.

Τό ἐρώτημα εἶναι καί ἐναγώνιο, γιατί Αὐτός πού τό θέτει δέν μπορεῖ, παρ' ὅλη τήν παντοδυναμία Του, νά διαμορφώσει μόνος Του τό

ἀποτέλεσμα. Περιμένει κρυμμένος καλά, ἀθέατος στὰ σταυροδρόμια τῆς ἱστορίας, κατάκοπος ἀπ' τὴ μεγάλη ὁδοιπορία νὰ δεῖ ποιὸν δρόμο θὰ πάρει ὁ καθένας.

Εἶναι ἐρώτημα ἀναπάντητο ἐκ τῶν προτέρων, γιατί οἱ παράγοντες πού συνθέτουν τό ναί ἢ τό ὄχι εἶναι ἀνυπολόγιστοι ποσοτικά καί ποιοτικά. Δέν μπορεί, ἄς ποῦμε, νὰ ὑπολογιστεῖ ἀπό τώρα πόσο θὰ πληθυνθεῖ ἡ ἀνομία πού θὰ κάνει τὴν ἀγάπη τῶν πολλῶν νὰ παγώσει καί κατὰ συνέπεια νὰ σβῇ τὴν πίστη - μιὰ ἀκόμη φορά βλέπουμε πόσο μαζί πᾶνε σύμπαν καί ἄνθρωπος μέ παράλληλες ὁδυνηρές πορεῖες μέχρι τὴν ἀνέσπερη μέρα.

Δέν μπορεί νὰ ἀπαντηθεῖ ἀκόμα, γιατί τό ἂν θὰ ὑπάρχει τότε πίστη ἐπὶ τῆς γῆς ἐξαρτᾶται κι ἀπ' ὅλες τίς ἐποχές πού πέρασαν καί θὰ περάσουν. Ἐξαρτᾶται κι ἀπ' τὴ δική μας σήμερα. Ἀπ' ὅλους μας. Καί συγκεκριμένα ἀπό σένα.

Ἄκουσα γιὰ μιὰ γερόντισσα πού τὴν ἔβρισκαν μέρες καί νύχτες πεσμένη κάτω στίς πλάκες τοῦ μοναστηριοῦ της νὰ παρακαλᾷ γιὰ τὰ ἔσχατα τοῦ κόσμου. Μιὰ τέτοια προσευχή ἢ μιὰ μεγάλη κρυφή νηστεία ἢ μιὰ βαθειὰ δική μας ἀνεξικακία σήμερα εἶναι τεραστίων διαστάσεων συντελεστές γιὰ τό τελικό «ναί» στοῦ ἐναγώνιο ἐρώτημα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου πού θὰ παραμένει μέχρι τότε ἐκκρεμές.

Ζ.Γ.

Κράτει ὁ ἔχεις

Λάμπει στή ματιά σου ἀκριβό μαργαριτάρι ἢ πίστη, ἢ ἀγάπη στὸν Χριστό.
Στάσου φρουρός, κανεῖς νὰ μὴ σοῦ πάρει τῆς χάρις Του τὸν ἅγιο θησαυρό.

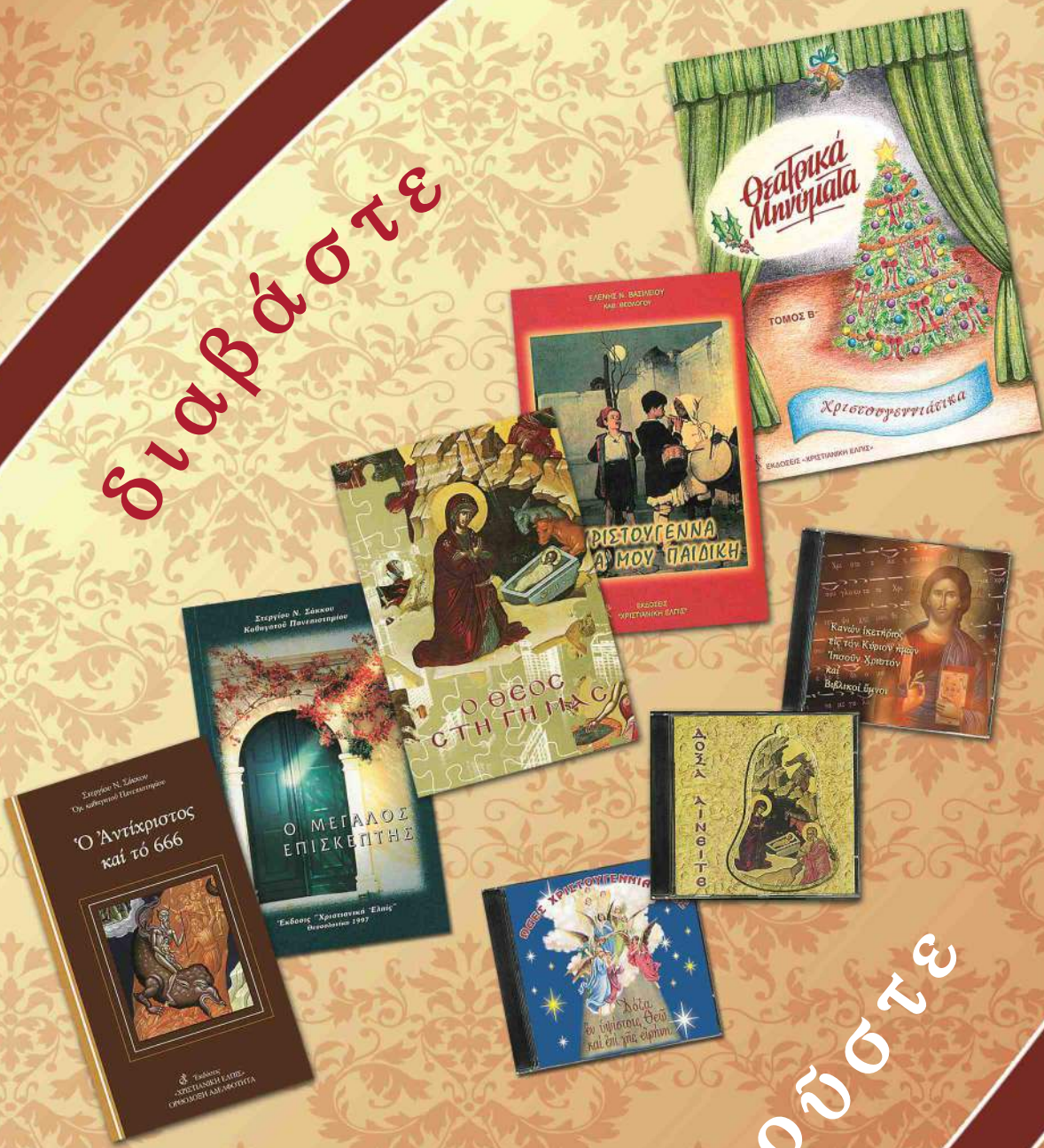
Κι ἂν στίς ἀγορές τοῦ κόσμου πού γυρίζεις, φθηνὰ σοῦ τάζουν μύρια ἀγαθὰ, τό θησαυρό σου ποτέ σου μὴν πουλήσεις γιὰ μιὰ χούφτα ἀπάτη καί ψευτιά.

«Κράτει ὁ ἔχεις», ἀδελφέ μου, αὐτό πού σοῦ χαρίζει ὁ Χριστός: ζωὴ κι ἀνάσταση καί νίκη καί φῶς! Κοίτα γύρω σου! Πόσοι πεθαίνουν! Χωρὶς τὴν ἐλπίδα σ' Αὐτόν, πείνα καί δίψα καί δάκρυ καί «πῶς;», σκληρός, σκοτεινός οὐρανός...

Τῆς ἁμαρτίας ὁ πόθος καί πάλι, πικρός ἐχθρός, τὴν ψυχὴ σου ἂν προσβάλει, μὴν πεῖς «φοβᾶμαι!». Σήκω καί ζώσου! Νίκησε Ἐκεῖνος γιὰ σένα! Γιὰ νὰ μὴ σοῦ κλέψει κανεῖς «τόν στέφανόν σου»!

Ἰωάννης

διαβάστε

ἀκούστε

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλείο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

«Ο κύβος ἔρριφθη»

Ἐγγραφο τοῦ ὑπουργείου Προστασίας τοῦ Πολίτη πρὸς τὴν ἑλληνικὴ ἀστυνομία κλείνει ἴσως τὴν τελευταία πράξη τοῦ δράματος ποὺ λέγεται «ὄνομασία τῶν Σκοπίων». Σύμφωνα μέ αὐτό, «τά ταξιδιωτικά ἔγγραφα ἄλλων χωρῶν, ποὺ ἀναφέρουν ὡς τόπο γέννησης "MAKEDONIA" ἀναγνωρίζονται ὡς ἰσχυρά ταξιδιωτικά ἔγγραφα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα» καὶ ἐπομένως μπορεῖ νὰ ἐκδίδεται γιὰ τοὺς κατόχους «Βεβαίωση Ἐγγραφῆς Πολίτη Ε.Ε.».

Ὑφίσταται ἀκόμη θέμα ἀποδοχῆς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τῆς ὀνομασίας τοῦ γειτονικοῦ κρατιδίου; Ἴσως μόνο γιὰ τοὺς ἀθεράπευτα ἀφελεῖς!

Προσοχή κόκκινο!

Αὐτὸ φωνάζει σέ γονεῖς, κηδεμόνες καὶ ἐκπαιδευτικούς τὸ Ἑλληνικὸ Κέντρο Ἀσφαλοῦς Διαδικτύου.

Θά ἐπιτρέπατε ποτέ τὸ νήπιό σας νὰ περάσει τὸν πιό πολυσύχναστο δρόμο τῆς πρωτεύουσας μόνο του; Κάτι τέτοιο κάνουμε ὅταν ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὴν ἐνασχόληση τῶν παιδιῶν μας μέ τὸν διαδικτυακὸ ἴστο-

χώρο. Καὶ σύμφωνα μέ τὰ στοιχεῖα τοῦ ΕΚΑΔ δέν εἶναι λίγοι οἱ ἀνήλικοι χρήστες, ἀκόμη καὶ τὰ νήπια, ποὺ κάνουν χρήση τοῦ διαδικτύου ἐκτὸς σχολείου.

Δέν μᾶς βγῆκε σέ καλό!

Ἡ ἐξαχρείωση τῶν ἀνθρώπινων ἡθῶν, λόγῳ τῶν ἀπάνθρωπων οἰκονομικῶν μέτρων, εἶναι ὅλο καὶ πιό αἰσθητή. Οἱ ἐγκληματικές ἐπιθέσεις γιὰ λίγα εὐρῶ πολλαπλασιάζονται καθημερινά. Οἱ ἐκτρώσεις καὶ ἡ ἐγκατάλειψη ἀνηλίκων αὐξάνουν ἀνησυχητικά. Ὁ ἀθέμιτος ἀνταγωνισμός καὶ ἡ ἐπικράτηση τοῦ ἰσχυροτέρου ἔχουν μετατραπεί σέ νόμο.

Μετά τὸν homo economicus ἡ ἐξελικτικὴ διαδικασία δέν μᾶς βγῆκε σέ καλό! Μᾶς γύρισε πίσω στοῦ ζωικοῦ βασιλείου. Μᾶς κατάντησε, κατὰ τὸ ἀρχαῖο γινώμικό, homo homini lupus (= ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄνθρωπο λύκος). Ἐξελισσόμαστε ὀλοταχῶς πρὸς τὰ πίσω. Ἄς ἀγωνιστοῦμε ὥστόσο νὰ κρατήσουμε ἄνθρωποι, ὅπως πάλεψαν καὶ τὰ κατὰφεραν οἱ γονεῖς καὶ οἱ παποῦδες μας. Ἀξίζει γιὰ τὸ παρελθόν ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ μέλλον μας.

Ἀνάγκη καί πρόκληση!

Τό «κράτος πρόνοιας» στήν Ἑλλάδα καταρρέει κάτω ἀπό τίς ἀβάσταχτες ἀπαιτήσεις τῆς «τρόικας». Οἱ περικοπές ὁδηγοῦν τά ἑλληνικά νοικοκυριά στά ὅριά τους. Μέσα σ' αὐτό τό κλίμα εἶναι πολλοί οἱ γονεῖς πού ζητοῦν νά ἐξασφαλίσουν τήν ἐπιβίωση τῶν παιδιῶν τους παραδίδοντάς τα σέ κάποιο ἴδρυμα. Κίνηση ἀπελπισίας γιά τούς γονεῖς; Μία κίνηση ὅμως πού ἐκφράζει τήν ἀδήριτη ἀνάγκη στήριξης τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς οικογένειας. Μία πρόκληση γιά τήν Ἐκκλησία πού, ἂν λειτουργήσει φιλόανθρωπα καί φιλάδελφα ὡς σῶμα μέ κεφαλή τόν Χριστό, μπορεῖ νά δώσει διέξοδο.

Λανθάνουσα τρομοκρατία

Συνέβη στή γερμανική πόλη Betzdorf καί εἶδε τή δημοσιότητα ἀπό τόν γερμανικό τύπο:

Ἀπολύθηκε δασκάλα ἀπό τό σχολεῖο ὅπου δούλευε διότι τήν ὥρα τοῦ γεύματος παρέθεσε κατά λάθος χοιρινό κρέας σέ μουσουλμάνο μαθητή. Τήν ἀπόλυση ἀπαίτησαν δεκαπέντε τοῦρκοι γονεῖς μαθητῶν τοῦ σχολείου. Ἡ τρομοκρατημένη διεύθυνση ὑπάκουσε. Ἀπέλυσε τή δασκάλα πού δίδασκε ἐκεῖ 18 χρόνια καί ἀπαγόρευσε τό χοιρινό κρέας στά γεύματα τῶν παιδιῶν. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ὅτι ἀπό τούς 300 περίπου μαθητές τοῦ σχολείου μόνο οἱ 45 εἶναι μουσουλμάνοι. Καί γιά χάρη τους μία καταξιωμένη δασκάλα ἔχασε τή δουλειά της μέ τήν ὑποψία καί μόνο «ἀντιμουσουλμανικῆς δράσης»!!!

«Τό εἶδες στοῦ γείτονα; Θά ῥθεῖ καί στήν αὐλή σου», λέει ὁ σοφός λαός.

Μιά ἄλλη φωνή

Μέσα στή γενική κατακραυγή γιά τήν Ἑλλάδα, στήν προσβολή τῶν μνημείων της ἀπό δημοσιεύματα καί εἰκόνες μεγάλων εὐρωπαϊκῶν περιοδικῶν ἢ βρετανίδα δημοσιογράφος Σάρлот Χίγκινς συνέγραψε βιβλίο μέ τήν ἐπιδίωξη-ἐπιθυμία «νά μεταδώσω καί σέ ἄλλους τό θαυμασμό καί τήν εὐχαρίστη-

ση πού ἔχω ἀντλήσει ἐγώ ἀπό τόν κόσμο τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας». Συστήνει γι' αὐτό τό σκοπό στούς ἀναγνώστες της τή σοφία τοῦ Ὁμήρου, τῶν τραγικῶν, τῶν φιλοσόφων. Συμπεριλαμβάνει ἀκόμη ἕνα πρωτότυπο γλωσσάριο μέ ἑλληνικές λέξεις, ἐκφράσεις καί γνωμικά πού χρησιμοποιοῦν ἐν ἀγνοίᾳ τους οἱ Βρετανοί στήν καθημερινή τους ζωή, ὅπως: «Meden agan», «Gnothi seauton» κ.ἄ. Ἑπαληθεύεται καί μ' αὐτόν τόν τρόπο ἡ ὁμολογία εὐρωπαίου ὅτι «ὄλοι εἴμαστε Ἕλληνες».

Πρωτότυπο

Στό Μπρούκλιν τῆς Νέας Ὑόρκης οἱ ἀστυνομικές ἀρχές ἐπέβαλαν στόν γυναικεῖο πληθυσμό μία πρωτότυπη ἀπαγόρευση. Πρός ἀντιμετώπιση τῶν βιασμῶν ἀπαγορεύτηκε νά φοροῦν μίνι φούστα! Οἱ παραβάτες θά πληρώνουν πρόστιμο. Κι ἐνῶ ἡ ἀπαγόρευση ἐγίνε γιά νά προστατευθοῦν οἱ γυναῖκες, ἐκεῖνες διαμαρτυρήθηκαν γιά δέσμευση τῆς ἐλευθερίας τους. Δηλαδή ἐλευθερία καί «πράσσειν ἄ-λογα» (=κάνε τρέλες!).

Στό σφυρί

Τά 7.000.000 € φθάνει στή Λιθουανία ἡ ἀξία ἑνός ἑλληνικοῦ νησιοῦ. Τόσα τό κοστολογεῖ ὁ δήμαρχος τῆς λιθουανικῆς πρωτεύουσας καί προτρέπει τούς ἐπιχειρηματίες νά ἀγοράσουν ἕνα καί νά τό καταστήσουν θέρετρο γιά τούς Λιθουανούς.

Ἀπό πότε τό ἑλληνικό ἔδαφος κυκλοφορεῖται στή διεθνῇ ἀγορά σάν εἶδος πώλησης; Ἐκτός ἂν ὁ συγκεκριμένος δήμαρχος, ἐπειδή βραβεύτηκε διότι ἔλυσε τό πρόβλημα τοῦ πάρκινγκ στήν πόλη ἰσοπεδώνοντας μέ τεθωρακισμένο ὄχημα ἕνα πολυτελές ἀμάξι παράνομα παρκαρισμένο, θεωρεῖ ὅτι ὅλα τά προβλήματα λύνονται διά τῆς ἰσοπέδωσης. Κάποιοι πρέπει νά πληροφορήσει ὅλους αὐτούς τούς ἐπίδοξους ἀγοραστές ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός εἴμαστε ἐδῶ καί στέκουμε ἀκόμη ὀλόρθοι. Πολλοί πέρασαν ἀπό πάνω μας ἀλλά δέν παραδοθήκαμε οὔτε ξεπουληθήκαμε ποτέ.

Είμαστε άκομη ζωντανοί

Ήταν φοβερή η έκρηξη στη ναυτική βάση της Λεμεσού «Ευάγγελος Φλωράκης» στις 12 Ιουλίου 2011. Έκτός από τις μεγάλες υλικές καταστροφές, επέφερε τό θνείδος για την ολιγωρία των ιθυνόντων αλλά και τη δόξα σέ όσους, θυσιάζοντας τή ζωή τους, κατέβαλαν ήρωικά κάθε προσπάθεια μέχρι τελευταίας στιγμής για νά μπορέσουν νά περισώσουν κάτι μέσα από όλη τήν τραγωδία. Ανάμεσα στους ένδόξους, πού κατατάσσονται πλέον στη σειρά των ήρώων τής Κύπρου, ήταν καί ό διοικητής τής ναυτικής βάσης πλοίαρχος Άνδρέας Ιωαννίδης.

Τήν ώρα του ύστατου αποχαιρετισμού ό γιός του έξεφώνησε λόγο μέ έκδηλο τόν πόνο καί τήν αγανάκτηση για τό συμβάν αλλά καί τό θαυμασμό για τόν ήρωα πατέρα του. Είμαι χαρακτηριστικό ότι παρά τήν πικρία του διατηρεί ύψωμένη τή σημαία τής φιλοπατρίας πού του ένέπνευσε ό αγαπημένος νεκρός. Στέλνει μέ τή σειρά του τό δικό του μήνυμα: Παρά τή γενική άπαξίωση των έθνικών θεμάτων, τήν άνευθυνότητα καί τόν ώχαδελφισμό ύψηλά ίσταμένων παραγόντων, υπάρχουν Έλληνες πού είναι άκομη ζωντανοί καί άποφασισμένοι νά φρουρήσουν αυτόν τόν τόπο. Παραθέτουμε άποσπάσματα:

«Μητρός τε καί πατρός καί των άλλων προγόνων άπάντων τιμιώτερόν έστιν ή πατρίς καί σεμνότερον καί άγιώτερον». Σ' αυτή τή φράση του Πλάτωνα συμπυκνώνεται ή πεμπτουσία του Έλληνισμού. Μέ αυτές τς παρακαταθήκες διαιωνίζεται τό Γένος μας κι έσύ δέν μπορούσες νά άποτελέσεις εξαίρεση.

Ξέρεις, πατέρα, μέχρι νά ύπηρετήσω τή στρατιωτική μου θητεία δέν καταλάβαινα γιατί Ξλειπες τόσο συχνά. Μετά κατάλαβα πόσο τεράστιος είσαι. Μιά ζωή στην πρώτη γραμμή μέ τούς συναδέλ-

φους σου καί τούς ναύτες πού αγαπούσες, για νά φτιάξεις ένα δυνατό Ναυτικό, πού νά μπορεί νά ύπερασπιστεί τήν πατρίδα μας. Μετά βίας σου έβγαζα καμιά κουβέντα για τήν κατάσταση πού έπικρατούσε, αλλά άπ' όσα μου έλεγες ήταν διάχυτη ή πικρία σου για τήν άδιαφορία των άνωτέρων νά έξοπλίσουν τό Ναυτικό μας...

Στό έρώτημα “γιατί νά γίνει ή έκρηξη;” θά άπαντήσουν οι έμπειρογνώμονες καί όρκίζομαι στό σεπτό σου σκήνωμα ότι οι ένοχοι θά πληρώσουν για σένα καί τούς υπόλοιπους λεβέντες. Όσον άφορά

στό έρώτημα “γιατί ό πατέρας μου;” αυτό είναι εύκολο νά άπαντηθεΐ. Γιατί ποτέ δέν κιότεψες, ποτέ δέν άπαρνήθηκες τήν εύθύνη. Γνήσιος έκφραστής του Λεωνίδα, των Μαραθωνομάχων, των άνταρτών του 1821, των ήρώων του έπους του 1940, των λεβεντών του 1955 (σ.σ. τής ΕΟΚΑ), των ήρωικώς πεσόντων του 1974...

“Όταν συναντήσεις τόν Μάτση και τόν Αύξεντίου, τόν Τάσο Ίσαάκ και τόν Σολάκη Σολωμού, πές τους νά μήν άνησυχούν, γιατί ό σπόρος πού φύτεψαν έχει άβγατίσει. Καί έσύ, μαζί μέ τά υπόλοιπα παιδιά είστε οί πιό πρόσφατοι ήρωες στό ήδη πολυπληθές Πάνθεον τής έλληνικής ιστορίας. Γιατί όσο και αν προσπαθούν οί λογής Πηλιογούσηδες και Έφιάλτες νά μās ξεριζώσουν, έμεΐς είμαστε τραχείς: Χρόνια σκλαβκιές άτέλειωτες τόν πάτσον τζιαΐ τόν κλώτσον τους, έμεΐς τζιαμαΐ, έλιές τζιαΐ τεραστιές πάνω στό ρότσον τους.

“Ήσουν πολέμιος τής φυγοστρατίας, τό θεωρούσες και είναι ύποτιμητικό. Γι’ αυτό και τώρα, μετά τό τραγικό συμβάν, πού οί άπάτριδες καλούν τούς νέους νά μήν ύπηρετήσουν τήν πατρίδα, ξέρω ότι θά είσαι έξαλλος. Γιατί κι έσύ άντιμετώπιζες τήν άνικανότητα και άνευθυνότητα των άρχόντων του τόπου, αλλά δέν σταμάτησες νά ύπηρετείς τήν πατρίδα. Δέν τό έκανες για όλους αυτούς τούς άνάξιους πού μās κυβερνούν, αλλά για τή σκλαβωμένη πατρίδα μας και τούς άνθρώπους της. Άπαρνήθηκες τόν νεοταξίτικο άτομισμό και έκανες βίωμά σου τήν έλληνόπνευστη συλλογικότητα. Έτσι, λοιπόν, δέν πρέπει νά άπαξιώνουμε τίς τιμημένες Ένοπλες Δυνάμεις και τά στελέχη πού παλεύουν νυχθημερόν κάτω άπό άντίζοες συνθήκες, είσπράττοντας τήν άδιαφορία και τή θυμηδία τής πολιτικής

ήγεσίας.

Άγαπητοί άξιωματικοί, ύπαξιωματικοί και ναύτες του ένδόξου Πολεμικού Ναυτικού. Σās βλέπω μέ τίς άσπρες σας στολές, λεβέντες και λεβέντισσες, και ξέρω πώς ό πατέρας μου ήθελε τό καλύτερο για σās, αλλά και νά ’στε οί καλύτεροι... Κι έσεΐς, περήφανοι άξιωματικοί, ύπαξιωματικοί και ναύτες, σπάστε τόν άτυπο νόμο τής σιωπής, άντιδράστε, ξεσηκωθείτε. Τά έκρηκτικά έξερράγησαν στά ήδη σεσηπότα θεμέλια του κράτους και τό έκθεμελίωσαν. Νά βγει όλος ό κόσμος στους δρόμους, νά ύπάρξει πάνδημη διαμαρτυρία για όλα αυτά τά τραγικά και ν’ άπαιτήσουμε παραίτηση και φυλάκιση των ύπευθύνων. Ξεσηκωθείτε, φωνάξτε: Μās δολοφονούν!... Άπαιτήστε τήν παραδειγματική τιμωρία των άνευθύνων και άνικάνων κυβερνήτων. Μήν τό μετατρέψετε σε πεδίο κομματικών άντιπαραθέσεων. Κανείς δέν τό θέλει αυτό. Μόνο δικαιοσύνη ζητούμε.

Πλοίαρχε Ίωαννίδη, ήμουν και είμαστε περήφανοι πού σε είχαμε σύζυγο και πατέρα. Σ’ εύχαριστούμε περισσότερο, γιατί έκανες πράξη τίς ιδέες σου, μέ τίς όποιες μās γαλούχησες, και δέν έμεινες στά λόγια. Μαζί μέ τούς υπόλοιπους λεβέντες ύπογράψατε τόν μακρύ κατάλογο των ήρώων πού μέ τό αίμα τους πότισαν τό δένδρο τής λευτεριάς και άπέδειξαν ότι, όσο κι αν μās πολεμούν, ό Έλληνισμός δέν πρόκειται νά χαθεΐ έδω στήν ανατολικότερη έσχατιά τής Ελλάδας. Πραγματώσατε αυτό πού έγραφε περήφανα ό Μάρκος Δράκος στή μητέρα του: “Ο Έλληνας γεννήθηκε αγωνιστής. Σάν τέτοιος πρέπει νά στέκεται στίς έπάλξεις, άκοίμητος φρουρός των ιδανικών και τής ανθρωπίνης άξιοπρέπειας”

Αϊωνία σου ή μνήμη!».

ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

(Α')

Οἱ περισσότεροι νομίζουμε ὅτι γιὰ νὰ ἔχουμε μιὰ κάποια ἀντίληψη τοῦ ἀπείρου μεγάλου θὰ πρέπει νὰ ἐφοδιαστοῦμε μέ ἰσχυρό τηλεσκόπιο καί, ἀφοῦ μελετήσουμε λίγη Ἀστροφυσική, νὰ τό στρέψουμε πρὸς τό ἀχανές διάστημα μέ τὰ δισεκατομμύρια τῶν δισεκατομμυρίων ἀστρικῶν σωμάτων. Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη ὅμως, μέ τή θεωρία «τοῦ Χάους καί τῆς Πολυπλοκότητας», μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι τό χάος καί τό ἄπειρο ὄχι μόνο ὑπάρχει ἐπάνω στή μικρή γῆ, ἀλλά μπορούμε νὰ τό συναντήσουμε ἀκόμα καί στήν καθημερινή μας ζωή σέ πολύ ἀπλά φαινόμενα καί γεγονότα, τὰ ὁποῖα πολλές φορές εἶναι τόσο «ἀπλά» πού δέν τὰ δίνουμε καμιά σημασία.

Ἡ ἀνακάλυψη

Τό βασικό ἐργαλεῖο γιὰ τήν περιγραφή τοῦ Χάους στή Φυσική, δηλαδή τὰ μαθηματικά τοῦ χάους (καί οἱ μή ὁλοκληρώσιμες συναρτήσεις), θεμελιώθηκε ἀπό τό τέλος τοῦ 19ου αἰώνα. Παρ' ὅλα αὐτά, γιὰ πολλές δεκαετίες θεωρήθηκε ὅτι ἦταν ἓνα ἀπό τὰ πολλά κεφάλαια τῶν μαθηματικῶν τὰ ὁποῖα (ὅπως συχνά συμβαίνει μέ τίς διάφορες μαθηματικές θεωρίες) εἶναι ἀπλά κατασκευάσματα τῆς ἀνθρώπινης νόησης,

χωρίς ὅμως νὰ περιγράφουν ἀναγκαστικά μιὰ κάποια φυσική πραγματικότητα. Ἀπό τίς δεκαετίες τοῦ 1960-70 ἡ ὁμάδα τοῦ I. Prigogine (ὁ ὁποῖος γιὰ τήν ἔρευνά του στή θεωρία τοῦ Χάους τιμήθηκε μέ τό βραβεῖο Nobel), ἐφαρμόζοντας αὐτό τό μαθηματικό ἐργαλεῖο σέ πραγματικά φυσικά φαινόμενα, μᾶς ἀποκάλυψε μιὰ ἀπό τίς συγκλονιστικότερες ὁψεις λειτουργίας τοῦ φυσικοῦ κόσμου. Σήμερα ἡ θεωρία τοῦ Χάους θεωρεῖται ὅτι εἶναι μιὰ ἀπό τίς τρεῖς

σημαντικότερες ανακαλύψεις (μαζί με τη θεωρία της Σχετικότητας και τη Κβαντική θεωρία) του 20ού αιώνα.

Χαοτικά φαινόμενα

Μέ απλά λόγια, χαοτικά φαινόμενα εμφανίζονται σε δυναμικά συστήματα (δηλαδή συστήματα εξελισσόμενα συναρτήσει του χρόνου) όταν βρίσκονται μακριά από καταστάσεις ισορροπίας. Πολλά χαοτικά φαινόμενα χαρακτηρίζονται από τό γεγονός ότι ή εξέλιξή τους έχει έντονη εξάρτηση από τίς αρχικές συνθήκες. Γενικότερα, τά φυσικά φαινόμενα γίνονται χαοτικά όταν εξαρτώνται από πολυπληθείς ή άπειρους παράγοντες, οί όποιοι σε καταστάσεις μακριά από τήν ισορροπία είναι περίπου ισοβαρείς (δηλαδή περίπου ισοδύναμοι) σε όλη τή διάρκεια τής εξέλιξώς αὐτῶν τῶν φυσικῶν φαινομένων. Κατά συνέπεια, είναι πάρα πολύ δύσκολο, ή ακριβέστερα αδύνατο, νά γνωρίζουμε ποιός παράγοντας ή ποιός συνδυασμός παραγόντων θά επικρατήσει για τήν εξέλιξη ενός συγκεκριμένου φυσικοῦ φαινομένου.

Ποῦ τά συναντοῦμε

Χαοτικά φαινόμενα συναντοῦμε τόσο στόν ἀνόργανο ὅσο καί στόν ἔμβιο φυσικό κόσμο. Στήν ἀνόργανη φύση χαοτικά φαινόμενα είναι παραδείγματος χάριν ή διάβρωση ενός βουνού, τά ρυάκια πού σχηματίζονται από τή βροχή, ή κίνηση ενός φύλλου σε δυνατό άνεμο, οί δίνες σε μία κατσαρόλα μέ νερό πού βράζει, ή μορφή καί ή εξέλιξη τοῦ θαλασσινοῦ κύματος σε έντονες καιρικές συνθήκες, ή τυρβώδης κίνηση

ένός ὀρμητικοῦ ποταμοῦ, ή κυκλοφοριακή συμφόρηση σε μία πόλη κτλ.

Στόν ἔμβιο κόσμο, ὅπως π.χ. στόν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, χαοτικά φαινόμενα προκύπτουν ἀπό τό γεγονός ότι οί διαμορφώσεις καί οί κινήσεις μακρομοριακῶν συστημάτων, ὅπως είναι οί πρωτεΐνες, είναι βασικά χαοτικές (πιό συγκεκριμένα, πολλές φορές είναι στοχαστικά χαοτικές) ἐπειδή εξαρτώνται έντονα ἀπό τόν περιβάλλοντα χῶρο, ὅπως π.χ. τή φύση καί συγκέντρωση τῶν ιόντων, τό PH, τό ιξῶδες κτλ., πού ἐπηρεάζουν ἄμεσα τούς εὐαίσθητους πεπτιδικούς δεσμούς. Ἄρα, χαοτικά φαινόμενα μπορεῖ νά είναι ὑπεύθυνα για τήν ἐνεργοποίηση ή μή ενός συγκεκριμένου τμήματος τοῦ γονιδιώματος πού ἐλέγχει μία ὀργανική συμπεριφορά, καί κατά συνέπεια ὑπεύθυνα για τήν ἐκδήλωση καί τήν εξέλιξη μιᾶς (π.χ. κληρονομικῆς) ἀσθένειας, για τή δυσλειτουργία ενός ὀργάνου ή ἀκόμα καί για τή διαφορετική δράση τοῦ ἴδιου φαρμάκου σε δύο διαφορετικούς ἀνθρώπους κτλ.

Χαοτική δομή παρουσιάζουν ἐπίσης τά νευρωνικά δίκτυα τοῦ ἐγκεφάλου στά ὅποια τά (κατά πᾶσα πιθανότητα) κβαντικά φαινόμενα πού λαμβάνουν χώρα στά δισεκατομμύρια τῶν συνάψεων, ὀδηγοῦν τελικά μέσα ἀπό ἄγνωστους μηχανισμούς στήν ὀργανωμένη λογική σκέψη τοῦ ἀνθρώπου, καί γενικότερα στόν ὀργανωμένο ἔλεγχο καί συντονισμό τής λειτουργίας ενός ἔμβιου ὀργανισμοῦ.

Πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ιδιαίτερα ὅτι στόν ἔμβιο κόσμο ή πολύ σημαντική ἀλληλεπίδραση τοῦ φαινοτύ-

που καί τοῦ γενοτύπου λαμβάνει χώρα μέσα ἀπό χαοτικά φαινόμενα. Ὁ περιβάλλον χωρὸς ἐνὸς ὁργανισμοῦ (δηλαδή τό ἀνόργανο περιβάλλον σέ συνδυασμό μέ τούς ἄλλους ἔμβιους ὁργανισμούς) ἐπηρεάζουν μέσα ἀπό χαοτικά φαινόμενα τό φυσικοχημικό περιβάλλον τῶν πρωτεϊνῶν (π.χ. τή συγκέντρωση τῶν ιόντων, τό PH, τό ἰξῶδες κτλ.), τό ὁποῖο μέ τή σειρά του ἐπηρεάζει τίς λειτουργίες τῶν ἐνζύμων καί τίς πολυπληθεῖς ἀντιδράσεις πού καταλύουν, καθὼς ἐπίσης τίς διάφορες λειτουργίες τοῦ DNA καί RNA, καί κατὰ συνέπεια τόν πολλαπλασιασμό καί τήν ἐξέλιξη τῶν κυττάρων κτλ. Ἐπειδή αὐτό ἰσχύει ὄχι μόνο γιά τόν ἄνθρωπο ἀλλά γιά ὅλους τούς ὁργανισμούς, συμπεραίνουμε ὅτι ὅλος ὁ ἔμβιος φυσικός κόσμος ζῇ καί ἐξελισσεται μέσα στά πλαίσια ἀπειρων σέ πλῆθος χαοτικῶν φαινομένων.

Π. Καραφίλογλου

Ἄν. Καθηγητής

Κβαντικής Χημείας Α.Π.Θ.

(τέως μόν. ἐρευνητής

τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου

Ἑπ. Ἑρ. Γαλλίας – C.N.R.S.)

Ἀπό τό σπίτι στό σχολεῖο

Ἡ Ἑλένη κρεμόταν ἀπ' τό λαιμό τοῦ μπαμπᾶ της τόσο σφιχτά, πού λές πώς κι ἂν ἀκόμη δέν τήν κρατοῦσε ὁ ἴδιος δέν θά ἔπεφτε κάτω. Ἐκλαιγε δυνατά καί ἐπίμονα δείχνοντας ἔτσι τήν ἄρνησή της νά μπεῖ στήν αἴθουσα τοῦ νηπιαγωγείου.

Εἶχε ξεκινήσει νά τή φέρνει στό σχολεῖο ἡ μητέρα, ἀλλά τήν τρίτη μέρα σταμάτησε λέγοντας: «Μοῦ σχίζεται ἡ καρδιά· δέν ἀντέχω νά βλέπω τό παιδί μου ἔτσι. Μοῦ φαίνεται πώς τό διώχνω ἀπό τό σπίτι. Ὅλη τήν ἡμέρα ἔχω ἐνοχές. Ἀλλά νά, πρέπει νά δουλεύω· αὐτό εἶναι».

Τήν προηγούμενη μέρα μοῦ ἔλεγε μέ πόνο: «Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἡ Ἑλένη φεύγει ἀπό τό σπίτι. Ὅλη τήν ἡμέρα στό γραφεῖο ἔχω ἀγωνία. Τί κάνει ἄραγε ἡ Ἑλένη; Ἡ συνάδελφος μοῦ λέει νά ἀφήσω τό παιδί ἀπό τή σκέψη μου γιά νά ἀνεξαρτητοποιηθεῖ. Γι' αὐτό θά τή φέρνει τώρα ὁ πατέρας της. Μοῦ εἶναι ὅμως πολύ ὀδυνηρό».

Φαινόταν καθαρά πώς τό πρόβλημα ἦταν ἡ συναισθηματική φόρτιση τῆς μητέρας πού ἀντανακλούσε στό παιδί.

Ἡ οἰκογένεια τῆς Ἑλένης, μέ τήν κλειστή μορφή πού ἀποκτάει ἡ δομή της στίς μέρες μας, ἔδινε στή μετάβαση τοῦ παιδιοῦ ἀπό τό σπίτι στό σχολεῖο τό νόημα τῆς ἀποκοπῆς παρά τῆς φυσιολογικῆς ἔνταξης.

Ἡ μητέρα δέν ἐμπιστευόταν τό παιδί κι αὐτό ἐκδήλωνε τήν ἀνασφάλειά του μέ κλάμα, ἀπόσυρση, ἔντονη διεκδίκηση. Χρειαζόταν νά δημιουργηθεῖ μιά σχέση ἐμπιστοσύνης, κατανόησης καί ἀποδοχῆς τῶν ἀναγκῶν μέσα στό τρίπτυχο παιδί - μητέρα - νηπιαγωγός.

Μέ τή μητέρα συμφωνήσαμε νά ἔρχεται μαζί μέ τήν Ἑλένη στήν τάξη γιά λίγη ὥρα. Νά εἶναι πότε

ένας παρατηρητής και πότε να συμμετέχει κι αυτή σε κάποια δραστηριότητα.

Η μητέρα ήσυχάζε καθώς έβλεπε την Έλενη να κινείται ανεξάρτητα στο χώρο αλλά και η Έλενη αισθανόταν στήν παρουσία της μαμάς ασφάλεια και σιγουριά. Όσοπου, η ίδια η μικρή είπε μετά από τέσσερις ημέρες: «Μαμά, πήγαινε στη δουλειά τώρα. Όταν σχολάσουμε θα σου δείξω το δώρο που θά σου έτοιμάσω».

Πήραμε απόφαση κάθε μέρα να πηγαίνει στο σπίτι ένα δώρο που θά τό φτιάχνει στο σχολείο για τη μαμά. Από κεϊ και πέρα η Έλενη συνέχισε θαυμάσια χωρίς σχεδόν καθόλου προβλήματα.

Χρειάζεται, λοιπόν, η βοήθεια και από τις δύο: τη μητέρα και τη νηπιαγωγό.

Μιά μητέρα με προσωπικές ανασφάλειες έχει πολύ μεγαλύτερο άγχος κατά τη διαδικασία του αποχωρισμού. Τό παι-

δί πρέπει να αισθάνεται τόσο από τη μητέρα όσο και από τη δασκάλα του ότι τό αγαπούν και τό αποδέχονται. Η νηπιαγωγός όχι μόνο επιβλέπει, στηρίζει και προστατεύει, αλλά κυρίως δίνει και παίρνει αγάπη, ένθαρρύνει και καλλιεργεί την επικοινωνία μέ τό παιδί.

Η θλίψη είναι φυσιολογική και αναμενόμενη σε μιά τέτοια μετάβαση. Άς ενεργοῦμε ὅμως, μητέρα και παιδαγωγός, υποστηρικτικά και μέ εμπιστοσύνη, ὥστε τό παιδί νά ἔχει πιό εὐέλικτες αντιδράσεις.

Φ. Γεωργιάδου
Νηπιαγωγός

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Καστοριά. Φθινοπωρινά χρώματα κοντά στη λίμνη.

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΑΝΤΙΑΛΛΟΥΝΕ ΤΑ ΒΟΥΝΑ

Από διήγηση του τότε δάσκαλου της Νικολίτσας Σωτήρη Μπαμπούλη

Ήκανε πολύ κρύο σήμερα. Ο δάσκαλος σήκωσε τό γιακά του κι έσκυψε τό κεφάλι βιαστικός, θέλοντας ν' αποφύγει τόν Άλῃ, τόν δημογέροντα του χωριού, πού τόν είδε νά πλησιάζει. Ένα χωριό σκαρφαλωμένο πάνω στό Μοράβα ήταν ἡ Νικολίτσα, δυσπρόσιτο καί ξεχασμένο. Αλλά στήν Άλβανία του Χότζα δύσκολα έξασφάλιζες τόν επιούσιο. Άν καί ἡλικωμένος ὁ Άλῃ, τόν πρόφτασε:

- Ώ, δάσκαλε! του φώναξε. Έλα νά σέ κεράσω ἕνα ρακί.

Τό χωριό τώρα πιά κατοικοῦνταν ἀπό μουσουλμάνους. Οὔτε αὐτός οὔτε ἐκεῖνοι ἠθελαν πολλά πᾶρε-δῶσε μέ τόν δάσκαλο. Ήκανε τή δουλειά του εὐσυνείδητα κι αὐτό ἦταν ἀρκετό. Αλλά σήμερα ἡ φωνή του Άλῃ εἶχε παράκληση, δέν μπόρεσε νά του ἀρνηθεῖ.

Δέν κάθισαν καλά-καλά στό τραπέζι κι ὁ Άλῃ ἔσκυψε συνωμοτικά πρὸς τό μέρος του ψιθυρίζοντας:

- Τί εἶναι τό «Τῇ Ὑπερμάχως», δάσκαλε; Ξαφνιάστηκε ὁ δάσκαλος. Δέν περίμενε τέτοια ἐρώτηση.

- Δάσκαλε, ξέρω ὅτι εἶσαι χριστιανός καί ξέρεις ὅτι εἶμαι μουσουλμάνος. Αὐτό τό «Τῇ Ὑπερμάχως» κάτι δικό σας εἶναι, εἶμαι σίγουρος. Κατατρόμαξε πάλι τό χωριό χθές. Τό «Τῇ Ὑπερμάχως» ἀντιβουίζει ἀπ' τά βουνά. Κάθε χρόνο τήν ἴδια μέρα, τήν ἴδια ὥρα, ἀκούγεται αὐτή ἡ ψαλμουδιά. Τί εἶναι,

πές μου, σέ παρακαλῶ.

«Ἡ μάχη τῆς Νικολίτσας!», σκέφτηκε ὁ δάσκαλος. Ήταν παιδί τότε, τό 1940, ὅταν οἱ Ἕλληνες λευτέρωσαν τή Βόρειο Ἡπειρο. Τό χωριό του, ἡ Μπομποστίτσα, ἦταν πρῶτα στρατηγεῖο τῶν Ἰταλῶν κι ὕστερα τῶν Ἑλλήνων. Τήν εἶχε ἀκούσει κι ἀπ' τούς δύο αὐτή τήν ιστορία. Γιά νά μπορέσει νά πάρει τήν Κορυτσά ὁ ἑλληνικός στρατός, ἔπρεπε πρῶτα νά διώξει τούς Ἰταλούς ἀπό τά φυλάκιά τους πάνω στά βουνά, πού δέσποζαν γύρω ἀπό τήν πόλη. Καί ἐκεῖ, στό Μοράβα, πάνω ἀπ' τή Νικολίτσα, τό βουνό ἦταν ἀπότομο. Δέν μπορούσε νά πλησιάσει κανείς. Οἱ Ἰταλοί σέ ἐβλεπαν καί σέ χτυποῦσαν ἀπό μακριά.

Εἰκίνο τό ἀπόγευμα του Νοέμβρη, τό χιόνι πού ἔπεφτε πυκνό τίς τελευταῖες μέρες, εἶχε σκεπάσει τά πάντα. Οἱ Ἰταλοί ἐβλεπαν μέ τά κιάλια ἕναν βοσκό νά ὀδηγεῖ τά πρόβατά του μέσα στό χιόνι πάνω στό βουνό, πρὸς τήν μεριά τους κι ἀποροῦσαν: «Ποῦ τά πάει τά πρόβατα τέτοια ὥρα μέσα στά χιόνια;». Ὅταν ὁ βοσκός πλησίασε ἀρκετά, πάγωσαν! Τά «πρόβατα» σηκώθηκαν στά δύο πόδια καί πέταξαν τίς προβιές. Ήταν Ἕλληνες στρατιῶτες πού εἶχαν φορέσει τά πανωφόρια ἀνάποδα, ἀπ' τήν πλευρά τῆς ἄσπρης μάλλινης ἐπένδυσης, καί σέρνονταν στό χιόνι. Κι ὁ «βοσκός» πέταξε τήν κάπα καί τήν γκλίτσα καί φάνηκαν τά διακριτικά του. Μαρμαρωμένοι ἄκουσαν τήν ἰαχή του

Τό λιομάζωμα

νά σκίζει τον άέρα: «Υπέρ πίστεως και πατρίδος, παιδιά μου! Άέρα!». Οί έλληνες στρατιώτες όρμησαν μέ μιås ψάλλοντας «Τή Ύπερμάχω Στρατηγῶ τά νικητήρια...» και έδιωξαν τούς Ίταλούς άπ' τό Μοράβα. Τί τοῦ λέει τώρα τοῦτος ό όθωμανός; Πώς κάθε χρόνο τέτοια μέρα, τήν ίδια ώρα, τά βουνά τής Νικολίτσας αντίλαλουν αυτό τό «τή Ύπερμάχω»;

- Μ' άκούς, δάσκαλε; τόν συνέφερε ή φωνή τοῦ Άλή. Δέν θά σέ μαρτυρήσω. Μπέσα. Μονάχα πές μου, τί είναι τοῦτο τό «Τή Ύπερμάχως» πού άντηχοῦνε τά βουνά;

- Προσευχή, είπε ό δάσκαλος συγκινημένος. Εὐχαριστήρια προσευχή στήν Παναγία μας, τή μητέρα τοῦ Χριστοῦ, πού μās προστατεύει πάντα.

Βιάστηκε νά βγεῖ έξω. Τό τσουχερό κρύο τοῦ πάγωσε τά δάκρυα πού κυλοῦσαν στό πρόσωπο. «Υπέρ πίστεως και πατρίδος», μονολόγησε. Ἔστρεψε τό δακρυσμένο βλέμμα του ψηλά, στό κορφοβούνι πάνω άπ' τό χωριό. «Παναγία μου, άξιώσέ με αυτό τό “Τή Ύπερμάχω”, πού αντίλαλοῦνε τά βουνά, νά σοῦ τό ψάλλω ελεύθερα μέσα στήν εκκλησιά σου!».

.....

Ἡ εὐχή τοῦ δασκάλου πραγματοποιήθηκε τό Δεκαπενταγούστο τοῦ 1990, όταν μέ μερικά παλληκάρια τοῦ χωριοῦ άνοιξε και καθάρισε τόν ναό τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, ό όποῖος χρησιμοποιοῦνταν άλλοτε ως στάβλος κι άλλοτε ως αποθήκη.

Μαρτινιανή

“Όποιος δέν πήρε ποτέ μέρος στό λιομάζωμα δέν θά μέ καταλάβει ό,τι και νά τοῦ πῶ. Σάν γεμίζεις τίς χούφτες σου μέ τόν εὐλογημένο καρπό και λερώνεις τά ρούχα σου άπό τό άγένωτο λάδι, νιώθεις πώς ό Θεός άκόμα μās θυμάται, πώς δέν μās συνενίστηκε και έστειλε και πάλι τήν εὐλογία του.

Κάθε φορά πού ό πατέρας μου σαμάρωνε τό άλογο και έβαζε δεξιά και άριστερά τά δυό μεγάλα κοφίνια, εὐχόμουν νά τά γυρίσουμε γεμάτα.

Ἐμεῖς δικές μας έλιές δέν είχαμε, οὔτε και δικά μας χωράφια, μά συνάζαμε τίς έλιές τῶν παππούδων τῶν ανήμπορων και μοιραζόμασταν μαζί τους τό λάδι.

Θυμάμαι, τό πρώτο λάδι, ό πρώτος τενεκές, δέν ήταν οὔτε δικός μας οὔτε δικός τους, ήταν τής εκκλησιάς. Άπό τόν δεύτερο και ύστερα άρχιζε ή μοιρασιά.

- Νικόλα, είπε στόν πατέρα μου ό Χρήστος, ό γιός τοῦ γερο-Λευτέρη, θά συνάξεις και τόν δικό μας καρπό μισά-μισά;

Ἄλλο πού δέν ήθελε ό πατέρας μου, γιατί ό καρπός εκείνη τή χρονιά ήταν λιγοστός και όσα περισσότερα λιόδεντρα τίνιζε τόσο τό καλύτερο. Τά μεγάλα άδελφια μου πού είχαν τελειώσει τό Δημοτικό και δέν συνέχισαν στό Γυμνάσιο βοηθοῦσαν κάθε μέρα τόν πατέρα μου στό λιομάζωμα. Ἐγώ, αν και τό λαχταροῦσα, πήγαινα άκόμα σχολεῖο.

- Τοῦ γερο-Λευτέρη τό χωράφι είναι μακριά και δέν συμφέρει νά πāμε και δεύτερη μέρα και, κατά πώς μοῦ είπαν, έχει 3-4 ρίζες φορτωμένες. Θέλεις νά έρθεις και έσύ αύριο νά μās βοηθήσεις;

Δέν πίστευα στ' αὔτιά μου! Ό πατέρας μου μοῦ επέτρεπε νά μήν πάω στό σχολεῖο και νά πάω νά συνάξω μαζί τους έλιές!

Βρεθήκαμε τήν άλλη μέρα στό χωράφι. Ἔκανε θυμάμαι ένα τσουχερό κρύο εκείνη τή μέρα και

ὁ πατέρας μου ἄναψε φωτιά κάπου ἐκεῖ κοντά μας καί τρέχαμε συχνά-πυκνά κοντά της νά ζεσταθοῦμε.

- Πόσο λάδι λογαριάζεις νά βγάλουμε ἀπό ὁῶ, πατέρα; τὸν ρώτησα, ξέροντας πὼς μπορούσε νά ὑπολογίζει μὲ τὸ βλέμμα του τὸν καρπὸ καί νά τὸν μετατρέπει σέ τενεκέδες.

- Τρεῖς, εἶπε μὲ σιγουριά ὁ πατέρας μου. Ὅτις τοῦ ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ, ἓνας τοῦ γερο-Λευτέρη κι ἓνας δικὸς μας! Μέχρι τώρα δουλεύαμε γιὰ τὸν ἀφέντη Χριστό, ἀπὸ ὁῶ κι ὕστερα γιὰ τὸν ἀφέντη Λευτέρη καί ὅ,τι περισσέψει γιὰ τὴν ἀφεντιά μας.

Ὁ πατέρας μου ἦταν ἄνθρωπος πού δέν λογάριζε κόπο, καί στίς συμφωνίες του ἦταν πάντα ξεκάθαρος. Ὅλοι στὸ χωριὸ ξέραν πὼς εἶχε μπέσα καί προτιμοῦσε ν' ἀδικηθεῖ παρά νά ἀδικήσει.

Δουλέψαμε μέχρι πού ἔδυσε ὁ ἥλιος, μὰ χρειάστηκε νά ξαναπᾶνε τὴν ἄλλη μέρα γιατί ὁ καρπὸς ἦταν πολὺς. Ἐγὼ φυσικά δέν ξαναῆμουν τυχερή. Ὁ πατέρας μου μ' ἔστειλε στὸ σχολεῖο. Τὸ μεσημέρι πού σχόλασα περνοῦσα μπροστὰ ἀπὸ τὸ καφενεῖο καί εἶδα τὸν κ. Χρήστο τοῦ γερο-Λευτέρη νά κάθεται νά πίνει καφέ. Ἄν καί ἔλειπε χρόνια στὸ ἐξωτερικὸ καί δέν μᾶς ἤξερε ὅλους, εἰδικὰ ἐμᾶς τὰ παιδιά, ἐμένα μὲ γνώρισε.

- Ξεκίνησε ὁ πατέρας σου; μὲ ρώτησε καθὼς πλησίασα.

- Οὐ, τελείωσε πὲς καλύτερα. Τρεῖς τενεκέδες μέσα στὸ νερό, εἶπα περήφανη σάν εἰδήμονα.

Γέλασαν οἱ ἄνδρες στὸ καφενεῖο κι ἐγὼ κοκκίνησα ὥς τ' αὐτιά.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ πατέρας μου πῆγε κατευθείαν στὸ μύλο, γιατί δέν εἶχαμε ποῦ ν' ἀποθηκεύσουμε τὸν καρπὸ. Δέν λάθεψε οὔτε αὐτὴ τὴ φορά. Τρεῖς τενεκέδες καί κάτι. Πῆρε τὸν ἓνα καί τὸν

πῆγε στὸν παπα-Γιώργη.

- Γιὰ τὴν ἐκκλησιά, ἀφέντη, τοῦ εἶπε.

- Νά ἴσαι εὐλογημένος, Νικόλα! Παρ' ὅλη τὴ φτώχεια σου δέν ξεχνᾷς τὸ χρέος σου.

- Τί λές, παπά μου! Ἐδῶ μᾶς θυμᾶται Ἐκεῖνος καί στέλνει τὸν καρπὸ καί μεῖς νά ξεχάσουμε τὸ χρέος μας;

Πῆρε τὸν δεύτερο καί τὸν πῆγε στὸν γερο-Λευτέρη.

- Γερο-Λευτέρη, πλούσια σοδεῖα εἴχανε τὰ δέντρα σου. Πῆραμε ὅλοι ἀπὸ ἓνα τενεκὲ λάδι. Εἶσαι εὐχαριστημένος; ρώτησε χαρούμενος ὁ πατέρας μου.

- Ποιοὶ ὅλοι, Νικόλα; πετάχτηκε ἀπὸ τὴν κουζίνα ὁ Χρήστος. Τρεῖς δέν ἦταν οἱ τενεκέδες; Μισά-μισὰ δέν συμφωνήσαμε;

- Χρήστο, ἐσύ δέν ξέρεις τὰ δικά μας, εἶπε μαλακά ὁ πατέρας μου. Ἐδῶ στὸ χωριὸ, στίς συμφωνίες μας εἶναι κι ὁ Θεός. Ὁ πρῶτος τενεκὲς εἶναι τῆς ἐκκλησίας καί ἀπὸ ἐκεῖ καί κάτω ξεκινᾷ τὸ μοῖρασμα. Ἔτσι δέν εἶναι γερο-Λευτέρη;

- Ἔτσι εἶναι, Νικόλα, ἀπάντησε ὁ γέρος.

- Ἐμεῖς δέν συμφωνήσαμε ἔτσι, Νικόλα, ξαναπῆρε τὸ λόγο ὁ Χρήστος. Ἐγὼ μαζί σου συμφώνησα μισά-μισὰ. Ἄν ἐσύ θέλεις ἀπὸ τὰ δικά σου νά δώσεις στὴν ἐκκλησιά, εἶναι δικαίωμά σου. Τὰ δικά μου ὅμως εἶναι δικά μου.

- Χρήστο, εἶπε ὅσο πιὸ ἥρεμα μπορούσε ὁ πατέρας μου, ἀπ' αὐτὸ τὸ λάδι τρῶνε οἱ φτωχοί, τὰ ὄρφανὰ καί οἱ χήρες.

- Τρῶνε οἱ παπάδες θέλεις νά πεῖς! ἀπάντησε ἐπιθετικά ὁ Χρήστος. Σοῦ εἶπα, τὸ μερίδιό σου κάν' το ὅ,τι θέλεις. Ἐγὼ θέλω ἐνάμιση τενεκὲ λάδι.

Ὁ γερο-Λευτέρης σηκώθηκε ὀρθιος καί κοίταξε ἄγρια τὸν γιό του.

- Τήν κατ...

Ὁ πατέρας μου σφράγισε μέ τό χέρι του τό στόμα τοῦ γέρου.

- Ὁχι, μή γερο-Λευτέρη! Ὁχι, μήν καταριέσαι τό παιδί σου! Ἐλεπε χρόνια, δέν ξέρει τήν παράδοσή μας, λησμόνησε τόν Θεό. Μήν παίρνεις ἀπάνω σου τέτοια ἀμαρτία.

- Θά φέρω μισό τενεκέ ἀκόμα, νά πάει τό «πᾶσα κακό». Πές πώς δούλεψα δυό μέρες γιά τόν Θεό καί γιά σένα. Ἐκεῖνος θά μοῦ τό στείλει ἀπ' ἄλλου.

- Νά ἔχεις τήν εὐχή μου, γιέ μου, εἶπε ὁ γερο-Λευτέρης στόν πατέρα μου καί ξέσπασε σέ κλάματα.

Ἀπόμεινε ὁ Χρῆστος νά κοιτᾷ τούς δυό ἄντρες σάν χαμένους.

- Εἶναι, λοιπόν, τόσο μεγάλο τό νά δουλεύεις γιά τόν Θεό; Εἶναι τόσο σπουδαῖο, πού ἦσουν ἔτοιμος, πατέρα, νά μέ καταραστεῖς;

- Ἄς σέ λυπηθεῖ ὁ Θεός, παιδάκι μου, εἶπε μαλακωμένος ὁ γέρος. Ἄς λυπηθεῖ καί σένα καί μένα πού σέ γέννησα.

Ἐφυγε ὁ πατέρας μου νά πάει νά φέρει τόν μισό τενεκέ, μά δέν πρόλαβε καλά-καλά νά μπεῖ στό σπίτι κι ἦρθε τρεχάτος ξοπίσω του ὁ Χρῆστος.

- Νικόλα, Νικόλα, ἄσε! Κράτα τό λάδι σου. Εἶχες δίκιο, τόν λησμόνησα τόν Θεό, μά σήμερα εἶδα πώς εἶχα ἄδικο. Κι αὐτό, Νικόλα, μοῦ τό ἔδειξε ἡ λεβεντιά καί ἡ πίστη σου. Πᾶρε με μαζί σου αὔριο, νά δουλέψω κι ἐγώ γιά τό λάδι πού ἔδωσες στόν παπα-Γιώργη.

Ἡ φωνή τοῦ Χρήστου ἔσπασε κι ἕνας λυγμός ἔκοψε τά λόγια του.

- Στίς ἑξι τό πρωί ξεκινᾶμε γιά τό χωράφι τοῦ Δημητροῦ. Δέν εἶναι σάν τό δικό σας, μά κάτι θά δώσει, εἶπε ὁ πατέρας μου κι ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά του τόν παιδικό του φίλο πού ἔνιωθε πώς τόν ἔχασε καί πώς τόν ξαναβρῆκε.

- Τήν εὐχή μου, νά ἔχεις, Νικόλα, ψιθύριζε ὅλη τή νύχτα ὁ γερο-Λευτέρης. Καί μόνο σάν εἶδε τόν γιό του τόν Χρῆστο νά ξεκινᾷ στίς 6:00 τό πρωί κάνοντας τό σταυρό του, σάν τόν παλιό καλό καιρό, μόνο τότε εἶπε δυνατά γιά νά τόν ἀκούσει:

- Τήν εὐχή μου νά ἔχεις, Χρῆστο μου! Νά πᾶς στήν εὐχή τοῦ Θεοῦ καί τῆς Παναγιάς!

E.B.

Τους άκούει κανείς;

- Κύριε, σήμερα δέν κάναμε προσευχή στό προαύλιο, νά κάνουμε πρίν άρχίσουμε τό μάθημα. Εί- ναι ή πρώτη ώρα.

- Προσευχή; Κοιτάξτε, δέν μου άρέσουν τά άστεία πρωί-πρωί.

- Γιατί άστεϊο, κύριε; Κάθε πρωί δέν κάνουμε προσευχή πρίν νά μπούμε στίς τάξεις; Άφοϋ σήμερα έβρεχε καί δέν κάναμε έξω, γιατί νά μήν κάνουμε στήν τάξη;

- Άλλο έξω κι άλλο στήν τάξη. Δέν έπιτρέπεται άπό τό νόμο.

- Δέν έπιτρέπεται ή προσευχή; Έξω έπιτρέπεται καί μέσα άπαγο- ρεύεται; Τί νόμος είναι αυτός;

- Έμεϊς θά κάνουμε προσευχή. Άν δέν θέλετε, έσεϊς μπορείτε νά μή συμμετέχετε.

Σύσσωμη ή τάξη σηκώθηκε όρ- δια. Άρχισε ένας στήν άρχή καί μία μία ένώνονταν οί φωνές ώσπου κατέληξαν σέ μία όμοβροντία: «Ά-

γιος ό Θεός, άγιος ισχυρός...». Δέν έλειψε κανείς. Δέν προβληματίστη- κε ούτε ένας γιά τά σχόλια του κα- θηγητή ή γιά τή βαθμολογία.

Τό περιστατικό συνέβη σέ Λύ- κειο τής περιφέρειας Θεσσαλονίκης. Εύγε σέ όλο τό τμήμα. Μείνετε άδέ- σμευτοι καί άνυπότακτοι, παιδιά, πάντα γιά τά μεγάλα καί τά ώραϊα!

Μιά σπίθα χρειάζεται γιά νά ά- νάψει ή πυρκαγιά. Κι άπ' ό,τι φαίνε- ται αυτή ή σπίθα κρατιέται άκόμη άναμμένη στίς καρδιές κάποιων νέ- ων, κάποιων 16χρονων, 17χρονων παιδιών. Δέν διαδηλώνουν στους δρόμους, δέν πετροβολούν, δέν σπάζουν, αλλά έντούτοις έπανα- στατούν. Άπαιτούν μέ τή στάση τους νά παραμείνει ή παιδεία μας έλληνοχριστιανική. Έλπίζουμε ότι κάποιος θά τούς άκούσει.

Κρής

Γιά κάποια χρόνια συνηθίζω νά διαβάζω ἕνα μικρό, μιά-δυό σελίδες, κομμάτι ἀπό τήν Καινή Διαθήκη συνοδευόμενο μάλιστα καί ἀπό σύντομη ἐρμηνεία. Ἀπό τότε

ὅμως πού παρέλαβα τό βιβλίο «Ἑρμηνεία τοῦ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγελίου» (Α' τόμος), τοῦ κ. Σ. Ν. Σάκκου, προτίμησα νά μελετῶ ἀπό αὐτό. Ἔτσι κάθε βραδιά διαπιστώνω τήν ἀξία του γιά ὅποιον θέλει νά πλησιάσει καί νά καταλάβει τό ἱερό κείμενο. Τό ἔχω διαβάσει ὁλόκληρο, μάλιστα ἀπό τόν πρόλογο, καί πολλά τμήματα ἐπανειλημμένως. Πόσο ἀληθινή εἶναι ἡ διαπίστωση γιά τήν ἀνάγκη τοῦ ἐπανευαγγελισμοῦ τῶν χριστιανῶν καί τή διάδοση τοῦ εὐαγγελίου σέ ὅλο τόν κόσμον! Μέσα στόν ὀρυμαγδό τῶν ἀτέλειωτων κηρυγμάτων τῶν ποικίλων ...ισμῶν, ποῦ προσπαθοῦν νά ἀνταποκριθοῦν στό ἀγωνιώδες κινήγημα τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς, ἀλλά, προπάντων, στή λαχτάρα «ἵνα μή ἀποθάνουν», καί στίς προσφερόμενες καί διαφημιζόμενες εὐκολες λύσεις -θρησκευτικές- ιδεολογήματα κτλ. ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, «γλυκύς ὑπέρ μέλι καί κηρίον», προφέρεται καί προσφέρεται μέσα ἀπό τό σύγγραμμα τοῦ ἱατροῦ τοῦ ἀγαπητοῦ ἀγίου Λουκᾶ πού, ὅπως σημειώνεται, «ἀποπνέει μιάν ἄλλη γλυκύτητα καί ζεστασιά, καθῶς μέ ξεχωριστή εὐαισθησία ἱστορεῖ διδα-

χές τοῦ Κυρίου καί γεγονότα, τά ὁποῖα τονίζουν τήν εὐσπλαχνία καί τήν στοργή Του...».

Πλῆθος γνώσεων καί πληροφοριῶν γιά τόπους, χρόνους, πρόσωπα καί πράγματα, συνηθίες, ἱστορικό πλαίσιο, ἀναφορές στήν Παλαιά Διαθήκη καί στά ἄλλα βιβλία τῆς Καινῆς, διευκρινήσεις καί σχόλια. Σωστή ἐπιλογή καί μέγεθος τυπογραφικῶν χαρακτήρων, ὡραία σελιδοποίηση, ἔντονα γράμματα στούς ἐρμηνευόμενους στίχους, ὅλα συμβάλλουν στήν ἀνετη ἀνάγνωση καί κατανόηση τοῦ προσφερόμενου μαθήματος. Ἡ ἀπλότητα τῆς ἐκφράσεως ἐνδύει εὐγενικά τήν παρεχόμενη γνώση καί ὑποστηρίζει ἀποτελεσματικά τήν πρόσληψή της. Ἀληθινά τό ἔργο αὐτό εἶναι καρπός σοφίας, πού «ἐκτῆθη ἐν ἰδρώτι ἀγώνων πίστεως», καί προσφέρεται «ἐν ἀγάπῃ» κατὰ τό παράγγελμα Αὐτοῦ.

Πῶς νά τελειώσω;

Μέ συγχαρητήρια; Ἀλλά αὐτά δίδονται ἀπό κριτάς -ἀναλόγου ὕψους εἰς τοὺς ὁποίους δέν ἀνήκω.

Μέ εὐχαριστίες; Ἀλλά αὐτές μπορεῖ νά θεωρηθοῦν καί ὡς ἀπλά λόγια.

Μέ εὐχές. Αὐτές ἀνεβαίνουν μέχρι τά κράσπεδα τῶν ἱματίων Του καί ὁ «ὑπέρ ἡμῶν μετριάσας βασιλικῶς δωρεῖται».

Μέ σεβασμό καί τιμή
Αἰκατερίνη Καστρινάκη-Μιχοπούλου

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Αδιάκοπη συνέχεια

Από την πρώτη εκείνη σπορά καθώς «έξηλθε» ο μεγάλος Σποριάς στη γη μας «του σπείρει τον σπόρον αυτού», μέχρι τούτες τις μέρες της τρίτης χιλιετηρίδος ή Εκκλησία του Χριστού δεν σταματά σε όποιον καιρό να σπέρνει τον λόγο του Θεού.

Η Αδελφότητά μας, τό παρτέρι αυτό της Εκκλησίας, από την ημέρα της ιδρύσεώς της μέχρι σήμερα -έναν αιώνα περίπου- δεν σταματά να μελετά και να κηρύττει τον λόγο του Θεού.

Μέ τις εύλογίες του παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ανθίμου, πού τέλεσε τον Άγιασμό στην αίθουσα της Αδελφότητος την Κυριακή του σπορέως (16/10), άρχισε και φέτος τό κατηχητικό έργο με τά γενικά κηρύγματα, τις ομάδες των νέων και τους κύκλους μελέτης άγίας Γραφής για τους μεγαλύτερους.

Η χορωδία της «Χριστιανικής Έλπίδος» έδωσε παλμό και ένθουσιασμό στη γιορταστική σύναξή μας.

Ο λόγος του Παναγιωτάτου μᾶς παρουσίασε την προσπάθεια της Εκκλησίας να αντιμετωπίσει τη δύσκολη σημερινή κατάσταση της ελληνικής κοινω-

νίας και τούς αγώνες για την υπεράσπιση των έθνικών θεμάτων.

Στό χαιρετισμό του ο διδάσκαλός μας κ. Στέργιος Σάκκος συνέδεσε τά δύο όνόματα της Αδελφότητος, τό πρώτο «Άποστολική Διακονία» και τό μετέπειτα «Άπολύτρωσις». Η διακονία του λόγου του Θεού, είπε, στήν οποία δίδει την προτεραιότητα ή Αδελφότητά μας, είναι άποστολική και, όταν γίνεται με συνέπεια και ζήλο προς τον έαυτό μας και προς τούς συνανθρώπους μας, οδηγεί στη λύτρωση έδώ στη γη και στην άπολύτρωση στον ούρανό.

Μία ακόμη εύλογία

Τή Δευτέρα 17/10 στις 5.00 μ.μ. στην αίθουσα «Άπολύτρωσις» είχαμε μία ακόμη γιορταστική εύλογία. Κυκλάρχες και κυκλάρχισσες έκαναν την πρώτη τους γενική σύναξη. Φέτος άπολαύσαμε μία ξεχωριστή χαρά: Είχαμε ανάμεσά μας και τις οικοδέσποινες πού φιλοξενούν στο σπιτικό τους κάποιο κύκλο της Αδελφότητός μας.

Ο πρόεδρος κ. Σάββας Ξανθόπουλος χαιρέτισε τη σύναξη και εύχήθηκε για την εύόδωση της διακονίας μας στη νέα ιεραποστολική χρονιά. Τά τραγού-

